

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
7 ΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

*Spring in Athens
1925*

*Οscar Reiz
Αντίδοτα*

1925

κάτι.

— Ναί.
— Και δεν φοβάσαι;
— Από ποιόν να φοβηθώ;
— Ο 'Ιάκωβος έχει σαστίσει. 'Η Λιούμπα είναι ανήσυχος. Τὰ πρόβατα φεύγουν μόνα προς τὸ δάσος. Βρήκε αἰτία ἡ Λιούμπα γιὰ νὰ χωρισθῇ.

— Φεύγον, τοῦ λέγει, γιατί θά μού φύγουνε τὰ πρόβατα!
— Μὴ φοβάσαι! Ξέρω ἐγὼ τὸ δάσος, σὺν τὸ σπῖτι μου. Πάμε μαζί καὶ ἐγὼ θά σοῦ τὰ μαζώξω!

Προχωροῦν μαζί. 'Η Λιούμπα αἰσθάνεται κάποια ντροπή. Τὶ θὰ ἔλεγαν, ἄραγε, σὺν τοὺς ἔβλεπαν μαζί; Κι' ὅσο προχωροῦν σὺν τὸ δάσος, τόσο αὐξάνει ἡ ντροπή της. Νὰ τοῦ εἰπῇ νὰ φύγῃ, νὰ τὴν ἀφίστη μὴν της, ἀλλὰ πῶς νὰ τοῦ τὸ πῇ; 'Ιδρωσε ἀπὸ τὴ στενοχώρια.

— Ο' 'Ιάκωβος τὴν κυττάζει:
— Ἐλα νὰ καθήσουμε ἐδῶ στὸ δένδρο.

Ἐκάθισαν καὶ οἱ δύο στὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου. Σιωποῦν καὶ τοὺς φαίνεται, σὺν τὴν νύκτα, ὅτι οἱ δύο δὲν εἶναι καλὰ διόλου!

— Δὲν ξέρω τί ἔχω, λέει ὁ νέος, δὲν εἶμαι καλὰ διόλου!
— 'Η Λιούμπα δὲν λέει τίποτα. Βγάζει τὸ χειροτέχνημα ἀπὸ τὸ καλαθάκι της, καὶ ἀρχίζει νὰ πλέκῃ. Τὰ μάτια της σὺν νὰ ἔχουνε φροντίδα καὶ θαυμάσιον. Ο' 'Ιάκωβος τὴν ὀφθαλμοσκοπεῖ καμμιὰ κρυφὰ ματιά, καὶ αὐτὴ τὸν κρυφοκυττάει. Τὶ ὥρατος εἶναι μὲ τὰ μάτια του τὰ μάτια καὶ τοῦ μουστακιού τοῦ χνοῦδι πού μόλις ἀρχίζει νὰ φαίνεται...

— 'Η καρδιά της χτυπᾷ τόσο δυνατὰ, πού φοβᾷται μήπως τὴν ἀκούσει ὁ 'Ιάκωβος.

— Γιατί δὲν τραγουδᾷς; τὴν ἐρωτᾷ.
— Δὲν ξέρω τί νὰ τραγουδῶς;
— Ἀπὸ τὰ τραγούδια πού ἔχεις, βρὲς κανένα!

Τὰ ἀνάμια παίζουν σὺν χορτάρι. Ο' 'Ιάκωβος τὰ δείχνει:
— Τὶ ὁρατὰ παίζουν; Σὺν παιδάκια! Θὰ τὰ ποτίσῃς;
— Ναί, διψᾷ.

— Στάσου νὰ σοῦ κουβαλήσω ἐγὼ λίγο νερὸ!
— Ἐδόσαν σὺν τὰ πρόβατα νερὸ τοῦ πηγαδιού, ἦσαν καὶ αὐτοὶ καὶ σιωποῦν... Μόνον τὰ μάτια τοὺς ὁμιλοῦν καὶ ἡ καρδιάς των κτυποῦν...

Εἶναι οἱ ἀμύλια τῶν ἀγγέλων, τὰ αἰσθήματα τοῦ Παραδείσου, ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ λίγον μόνον καιρὸν, καὶ τῆς ὁποίας ὁ νοῦς δὲν μετέχει. Εἶναι τὸ ἀγνώριστον πάντων τῶν αἰσθημάτων, ἡ π ρ ὶ τ ῆ ὲ ς α ἰ π η, εὐτυχὴς ὁποῖος τὴν ἡσθάνθη, ἐκείνος μόνος ἐγγνώρισε τὸν Παράδεισον ἐπὶ τῆς Γῆς...

— Ἀπὸ τότε ἦσαν πειὰ ὅλο μαζὶ καὶ ὅλο τῆς γιορτῆς μαζί μιλοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν ἐλευθέρως—ἀπὸ τὸ πρῶτο ἕως τὸ βράδυ κατὰ τὸ δένδρο τοῦ μεγάλου δάσους. Ο' κόσμος τοὺς καταλάβε.

— Ἀπὸ τὴν μὴ γειτονίσα στὴ ἄλλη τὸ πρᾶγμα ἦρθε καὶ εἰς τὰ αὐτὰ τῶν μεγαλειτέρων. 'Η κουμπάρα 'Ιβάννα, ἐφώναξε τὴν Λιούμπα.

— Τὶ εἶναι αὐτὰ; Τὸν ἀγαπᾷς ἐσὺ αὐτόν;
— 'Η Λιούμπα νίγεται!

— Μητέρα δὲν ἔχω, τῆς λέγει, ἐσένα γνωρίζω γιὰ μητέρα μου. Μὰ ὡς μητέρα, σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτε!...

Τρομαγμένη ἡ κουμπάρα, σκύβει ἀπάνω εἰς τὴν κόρη, ἀγρία:
— Κακομοῖρα! Μήπως ἔχασες καὶ τὴν τιμὴ σου;
— Ὅχι, ἀπαντᾷ ἡ Λιούμπα σοβαρά.

— Πρόσεξε, κακομοῖρα! Εἶσαι ὀφθαλμὴ καὶ ἐρημη! Μονὴ σου προίκα εἶναι ἡ τιμὴ σου!...

— 'Η Λιούμπα κλαίει, κλαίει, καὶ τὰ διηγείται ὅλα στὴ θετὴ μητέρα της, ὅλην τὴν ἀθῶαν ἀγάπην της μὲ τὸν 'Ιάκωβον.

— Ἐχω καίμει τίποτα κακὸ; τὴν ῥωτᾷ.
— Ἀλλὰ ὁ 'Τοῖτσιος' 'Ιγνάντιος—ὁ θεῖος 'Ιγνάντιος—ὁ πατέρας τοῦ 'Ιακώβου, τὰ εἶχε πάρει πειὸ σοβαρὰ τὰ πράγματα. — Ἀδὲς πλαχῖος, μεγάλος, ἰσχυρὸς, νὰ δώσῃ τὸ παιδί του σὲ μιά ὀφθαλμὴ καὶ ἐρημη!

— Δὲν τὴ θέλω! ἀπειλοῦσε τὸ παιδί του!
— Ἐγὼ ὅμως τὴν θέλω, πατέρακι μου!
— Θὰ σὲ δώσω ἀπὸ τὸ σπῖτι!

— Ἀς εἶν' καλὰ τὰ δύο μου χέρια καὶ ἔξω νὰ ἐργάζωμαι.

Ἐπέμεινε ὁ γέρος, ἀλλὰ ὁ νέος νίκησε καὶ μίαν ἡμέραν ὁ 'Τοῖτσιος' 'Ιγνάντιος, στέλλει καὶ φωνάζει δύο γείτονες καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ πάνε νὰ ζητήσουν ἕνα κορίτσι, γιὰ νύφη, γιὰ τὸν 'Ιακώβον, τὸ τέκνον του.

— Ο' 'Ιακώβος ταράχθηκε. — Φοβήθηκε μήπως ἔστειλαν νὰ τοῦ φέρουν ἄλλο κορίτσι, καὶ δὲν θέλῃ νὰ φορέσῃ τὰ καλὰ τὰ ρούχα του. — 'Η μητέρα του, τὸν ἐστρωσε — Ἀίντε νὰ ντυθῇ! Δὲν εἶναι ἄλλη, μὴ φοβάσαι!...

— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγγίνιχαν οἱ ἀρραβῶνες μὲ τὴν Λιούμπα!...

Πέρασε ἕνας χρόνος εὐτυχίας γιὰ τὸ σπῖτι τοῦ 'Ιακώβου. Ο' πατέρας καὶ ἡ μητέρα του, ἂν δὲν ἤθελαν τὴν Λιούμπα γιὰ τὸ μοῦστακι τοῦ, πρὶν γείνῃ ὁ ἀρραβὼν, μετὰ τὸν γάμον τρελλαθῆκαν γιὰ αὐτή. — Μὰ σὺν πέρασαν ἕνας χρόνος ἡ χαρὰ των ἐδῆσε ἂν καὶ ἡ Λιούμπα ἦταν πάντα πρόσχαρη, καὶ εὐγενικὰ καὶ πρόσχημη καὶ καλὴ γι' αὐτοὺς. Ὅλο ἦσαν στενοχωρημένοι!...

— 'Η Λιούμπα δὲν θὰ ἔκανε παιδί!.

— Ο' Τοῖτσιος — 'Ιγνάντιος καὶ ἡ Ντάντο — Ρόζα δὲν θὰ κάνουν ἀγγονάκια γιὰ νὰ παίξουν!

— Δὲν ἔχει τίποτα; ἔλεγε ὁ γέρον.

— Τίποτε, ἀπαντοῦσεν ἡ γηρά.

— Πάει παιὰ, ἀπομείνανεν σὺν ξερὰ κλαδιὰ μὲ δίχως φύλλα!... Ἐργαστήκαμε, κοπιᾶσαμε, κερδίσαμε, χάσαμε ὅλη μας τὴ ζωὴν, καὶ ποῖον;

— Γενιὰ τοῦ 'Αδάμ, λέει μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἡ Ρόζα.
— Ἐγὼ τὸ ἤξευρα.
— Κι' ἐγὼ!

— Ἄν ἤθελε νὰ μᾶς ἀκούσῃ θὰ τοῦ εἶχαμε κορίτσι καλὸ καὶ ἀξιο!

— Κ' αὐτὴ εἶναι καλὴ καὶ ἀξία, λέγει ἡ Ρόζα, μὲ δακρυρροεῖα μάτια!

— Δὲν εἶναι ἀξία, ἀπαντᾷ ὁ 'Ιγνάντιος. Ἄν ἦταν ἀξία τώρα θὰ παίζαμε μὲ τ' ἀγγονάκια μᾶς!... Γιατί ἐργάσθηκα σὲ ὅλην τὴν ζωὴν μου; Γιατί κοπιᾶζαι τὸ παιδί μᾶς; Για ποῖον; Αὐτὸς εἶναι νέος καὶ δὲν κατάλαβε ἀκόμα, ποῖα εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ παιδιοῦ!... Ὅταν τὸ καταλάβει θὰ εἶναι πειὰ ἀγὰ!... Μὴ μοῖ λές τίποτε!... Καμμιὰ δικαιολογία δὲν ὑπάρχει!... 'Η καρδιά μου μοῖ πονεῖ καὶ ὕπνος δὲν μοῖ πᾶει!...

— Μὰ πού τὸ ξέρεις, μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ Θεός!

— Ο' Θεός μπορεῖ καὶ στὴν ἰτιά νὰ δώσῃ σταφύλια, ἂν τὸ θέλῃ ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει, γυναίκα μου!... εἰς ποῖον νὰ δώσῃ, στὴν γενιὰ τοῦ 'Αδάμ!...

Καὶ πάλιν ἐσιώπησαν καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε!...

Πέρασαν χρόνια ἀρχετὰ! Ἀσπρῶσαν καὶ τὰ τελευτάτα μαῦρα μαλλιά τῶν γερόντων.

Πέρασαν κάμποσα ἀκόμα χρόνια καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς καὶ ὁ Τοῖτσιος — 'Ιγνάντιος καὶ ἡ Μπάμπα — Ρόζα! Ο' 'Ιακώβος καὶ ἡ Λιούμπα ῥοῦσαν πλέον μόνον. Ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὥραιους καιροὺς τῶν φιλημάτων, οὗτε ἔχουν ἔμεινε!...

— Ἀχ, τί εἶναι ἡ ζωὴ, σὺν δὲν ἀνέμευται!... 'Η Λιούμπα εἶχε μιά πίκρα, πού δὲν ἔκανε παιδί, καὶ ὁ 'Ιακώβος γιὰ νὰ τὸ λησμονήσῃ τὸ εἶχε ῥίξει σὺν κρημῇ Νύχτης ὁλόκληρης, τώρα, περνοῦσε στὶς ταβέρνας! Μὰ μὲρα μεθυσμένος, σκουπὶ σὺν σπῖτι του, καὶ ἀρχισε νὰ μονολογῇ, ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Μορὲ κρασί στὴ νέα τὴν ταβέρνα! Θεός! Κ' ἔχει καὶ μιά Γερμανίδα, πού τραγουδᾷ, σὺν διάβολος!

Ζαλίστηνεν ἡ Λιούμπα, ἀλλὰ συνεκρατήθη καὶ τοῦ εἶπε γελῶσα:
— Εἶναι καλὴ ἡ Γερμανίδα!

— Φυσικὰ! Καλλίτερη ἀπὸ σένας!

Μιά ἄλλη νύχτα, πάλι μεθυσμένος τῆς φωνάζει:
— Νὰ μὴ κοιμᾷσαι πειὰ, μ' ἐμέ. Ἀρχίζω νὰ σὲ συχαίναμαι.

Πήγαινε ὁ ἄλλος κῆρα νὰ κοιμηθῇ!
— Μὲ συχαίνασαι, ἀλήθεια!

— Ἀλήθεια! Δὲν ἔκαμες παιδιὰ! 'Η Γερμανίδα ἔχει πέντε, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν εἶναι ὁ Γενιὰ τοῦ 'Αδάμ.

— 'Η Λιούμπα σκύβει τὸ κεφάλι της καὶ βγαίνει ἔξω. Πέφτει σὺν διπλῶν δωματίου καὶ μένει ἀγρυπνῇ, ὡς τὸ πρῶτο.

— Ο' πόνος τῆς ψυχῆς της, τσακίζει τὴ ζωὴ της, ἀλλὰ καὶ πάλιν προσπαθεῖ νὰ φανῇ καλὴ καὶ ἀνοιχτόκαρδη σὺν ἄνδρα της. Μόνον κρυφὰ εἰς τὸ δωμάτιό της ἔκαλε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεόν.

Μετὰ 5-6 μῆνες, ἐνὸς δούλευε σὺν περιβολαῖα της, αἰσθάνεται σκίρτημα ζωῆς εἰς τὴν ναστέρα της. Τρέχει ἀμέσως καὶ πέφτει, ἐκχαριστοῦσα, ἐμπρός στὶς ἁγίες εἰκόνες.

Καὶ τὸ καλοκαίρι, ἕνα βράδυ, πού σιγούριζε, κατὶ στὴν κῆρα της, βοήθουμένη ἀπὸ μιά κουμπάρα της, αἰσθάνεται κατὶ πόνου νὰ τὴν ἔλθουν, ἀκουμπᾷ ἐπάνω στὴ γυναικί, καὶ ἔχει πού φωνάζει ἀπὸ τὸν πόνου, ἄλλη φωνὴ ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἰδικήν της, ὡς ἦτο...

Τρέχει ἀμέσως ἡ κουμπάρα της καὶ κατὶ σηκώνει ἀπὸ κάτω, φωνάζουσα:

— Παλληγκάκι!... Στρατηγός!...

— Ἡ γηρά κουμπάρα παρασκευάζει ὅλα στὴ σιγῇ, καὶ ἡ Λιούμπα μένει ἐκπληρωμένη σὺν κρεβάτι. Σὲ λίγο ἀκούει ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, καὶ μιά φωνὴ νὰ λέγῃ:

— 'Ε! Δὲν εἶν' κανεὶς ἐδῶ;
— Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ 'Ιακώβου.

— ἔχει, πῶς δὲν ἔχει, ἀπαντᾷ ἡ κουμπάρα. Ἀλλὰ... τοῦ κλείει τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα. Ο' 'Ιακώβος σπρώχνει γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

— Πλήρωσε, τοῦ λέγει, γιὰ νὰ μπῇς.
— Τὶ νὰ πληρώσω; ῥωτᾷ ἐκεῖνος.

— Νὰ πληρώσῃς γιὰ τὴν ἀνανέωσιν.

Ξαπνίστηκεν ὁ 'Ιακώβος.

— Ποιὰ ἀνανέωσιν; μοῖ λές!

— Παιδί; ἀπαντᾷ ἡ κουμπάρα. Κ' ἀνοίγει τὴν πόρτα.

— 'Ιδὲ μὲν παιδί; ῥωτᾷ αὐτὸς. Κ' τρέχει σὺν δωματίου παραγμένος. 'Ιδὲ μὲν παιδί!... Πού εἶναι νὰ τὸ δῶ!

Τρέχει σὺν κρεβάτι, ἀρπάζει τὸ παιδί καὶ τὸ ἐξετάζει εἰς τὸ φῶς.

— Ὁ Θεέ μου! Θεέ μου! ἔχω κι' ἐγὼ παιδί!... Ὁ Λιούμπα μου, ἀγαπητὴ μου! Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ, Λιούμπα μου, σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, κουμπάρα μου κι' ἐσένα!... Θεέ μου, φιλῶ σε, νὰ μὴν τρελλαθῶ!...

Ἡ εὐτυχία ἀρχίζει πάλιν νὰ λάμπῃ σὺν σπῖτι τοῦ 'Ιακώβου. Ο' Θεός τοῦ δώρισε καὶ ἄλλο ἀκόμη τέκνον. Ζῇ ἀκόμα μὲ τὴν Λιούμπα. Ἀπὸ καιροῦ, σὲ καιροῦ, γίνεται πάλιν λόγος γιὰ τὴν 'Ενεὰ τοῦ 'Αδάμ, καὶ τότε ὁ 'Ιακώβος βάζει τὸ χεῖρ του, στὸν ὅμω, τῆς Λιούμπας καὶ τῆς λέγει:

— Ἀμπετο νὰ δώσῃ ὁ Θεός καὶ τὸ παιδί μᾶς νὰ βρῇ καμμιὰ 'Γενεὰ τοῦ 'Αδάμ!...

Dallios

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

Ε. Ν.

Ἡ παρουσία της σὲ κάθε ἐκλεκτὴ συγκέντρωση εἶναι μιά ἰδιαίτερη εὐχαρίστησις γιὰ τὰ μάτια. Ἐνας τύπος ζεστῆς εὐμορφίας, πολλοὶ τὴν παραμοιάζουν μὲ τὴν ὥραία «Βεντέτ» τοῦ κινηματογράφου, τὴν Ζακομλίνην. Πάντως εἶναι πολὺ εὐμορφῇ. Ἀλλὰ κυριώτερα ἀφορμὴ τῆς ἀρεσκείας πού ἐμπνέει εἶναι ἡ ἀφέλεια της καὶ μὴ εὐγένεια πού φαίνεται δι' εἰναι ἐμφυτῇ. Πολὺ εὐχάριστη ἡ ὁμιλία της, τὸ χαμόγελό της φωτεινότερο, ἴσως ἐπειδὴ ἔχει δυσχερῆτα παραγοιταρῆναι δόντια. Εἶναι περσικὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ αὐτὸ ἀκόμη συντελεῖ εἰς τὸ νὰ εἶναι πολὺ περιζήτητη. Εἶναι «ντιζέ» μοναδική, μὲ μιά «ντιζόν» ἐντελὴς παρζιάνικη. Αἱ τουαλέτες φέρουν τὴν σφραγίδα τῶν πλέον γνωστῶν παρζιάνικων σπιτιῶν. Ὅταν πηγαινέι στὰ κοσμικὰ κέντρα συχνὰ τὴν βλέπει κανεὶς σκυμμένη στὴν τσάντα της κατὶ νὰ σχεδιάζει, καὶ πρᾶγματι σχετᾷται μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία δοεῖ Ἀθηναῖες σιλουέτες τῆς ἀρδεύου. Ἡ Μοντάν

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μιά μὴ ἡ περίκοιμης Ἀθηναῖες ἐπανέρχονται στὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ἀλλες ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς ἐξοχὰς. Ἀλλὰς ἔχουν ἐξαιρετικὴν φρεσκάδα σὺν πρόσωπό τους, καὶ ἀλλες στὴν τουαλέτα τους.

— Ἀπὸ τίς νέες ἐμφανίσεις ἀναφέρουμεν τίς κυριώτερες, τὴν κ. Θ. Φωτῖδην ἡ ὁποία ὅπως πάντοτε θεωρεῖται ὡς ἀριστερὴ ντιζέ-ἐλεγκάνς, τὴν κ. Θεοδωρή, Ἀ Προβελεγγίου—μολὶς ἐπανελθούσας ἐκ Παρισιῶν—κ. Κ. Κοντογιάννη—μιά ἀξιοθαύμαστη σιλουέτα—κ. καὶ Δα Ζιζίνια δὺο περίκοιμης σιλουέτες πού ἐθαυμάσθησαν καὶ σὺν Vichy, Διὰ Δα Διαμαντοπούλου ἐμφύχουσι παρζιάνικον κροσὶ.

— Ἐνα θαυμασιὸν γιγόντιον—πάρτη τὴν παρελθούσαν Πέμπτην στὴν Κηφισίαν—παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Νικολαΐδῃ. ἡ οἰκοδόμοινα πολὺ χαριτωμένη μὲ τουαλέτα ἀπὸ μουσελίνα καὶ βελούδο σὲ χρομὰ ροζ-ἐγκλανίνας καὶ ἕνα καπέλλο παρζιάνικο ἀπὸ βελούδο τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως μὲ τὸ φόρεμα. Μιά ὀνειρώδης ἐμφάνισις τῆς δος Ἀλ. Ζιζίνια μὲ τουαλέτα ἀπὸ κροσὶ—Νανὸν πράσινο ζωηρὸ γαρνιρμένο μὲ γούνα «Σιναιλλὰ» καὶ καπέλλο μαλλῶν μεγάλο ἀπὸ βελούδο ἐπίσης πράσινο, ἕνα μαντὸ βελουδένιον γαρνιρμένο μὲ «Σιναιλλὰ» συνεπλήρωνεν τὴν θαυμασίαν ταυαλέτα. Ἐντάκτως εἰς τὴν κ. Γεωργιαντῇ, τουαλέτα ἀπὸ μουσελίνα καὶ δαυτέλλα κροσὶ καὶ καπέλλο καπελλῖν ἰδιορρυθμῇ ἀπὸ βελούδο πράσινο. Ἀπὸ τίς πλέον ἰδιορρυθμῆς τουαλέτες τῆς κ. Δαλιέττῃ ἀπὸ βελούδο μαῦρο καὶ ροζ μπροσάκι. Ἐντάκτως χαριτωμένη ἡ δος Νικολαΐδῃ—ἐκ Ταρσίτης—τουαλέτα ἀπὸ κοπλὴν μεταξωτῇ βιολεῖ, καὶ ὁμοιόχρωμον καπέλλο, μαντὸ περιφρῆμο ἀπὸ «Σιναιλλὰ». Καὶ μὴ ἀκόμη παρζιάνικη σιλουέτα τῆς δος «Ἐττας» Ἀδελφῇ, ἐξ Ἀλεξανδρείας, τουαλέτα ἀπὸ κροσὶ κροσέττ βιολεῖ, σὲ μιά κοπὴ θαυμασίαν, καπέλλο βελουδένιον κίτρινον.

Μερικὲς σιλουέτες ἀπὸ τίς κοῦρσες. Δις Διπλαράκων πολὺ εὐμορφῇ τουαλέτα μπουά-ντιζ-ροζ, ἡ κ. Μιχαλοπούλου τουαλέτα ἀποστατή δσον καὶ κομψή ἀπὸ τζερζέ μπῆξ καὶ ὁμοόχρωμο καπέλλο, διδς Ζέγγελῃ δὺο χαρακτηριστικοὶ τύποι νοστιμάδας, κ. Α. Ρετσίνα, κ. Μπουμπούλη, κ. Λυκοφροῦν τουαλέτα σπόρ, κ. Φιλαρέτου, κ. Παπαθεοδώρου τουαλέτα πράσινη, δις Νικολαΐδῃ τουαλέτα καπέλλο-λαβάντ καὶ καπέλλο βελουδένιον ὁμοόχρωμον, δις Ν. Τσακίρη θαυμασιὸν σύνολον, κατὰ κῆρα κροσέ-ντιζ-οἶν, καπέλλο βελουδένιον ὁμοόχρωμον καὶ μαντὸ τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως γαρνιρμένο μὲ λεοκάρδαλιν.

— Αἱ φθινοπωριναὶ συγκεντρώσεις ἔχουν τὸ ἰσχυρότερον θέλητρον τῶν παρελθουσῶν Ἀλεξανδρινῶν τὰς ὁποίας διακρίνει μίαν κοκεταρία ἴσως κάπως ἐξεζητημένη ἀλλὰ πάντως πολὺ παρζιάνικη, μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ἡ κ. καὶ δις Φιλίππου, ἡ κ. καὶ δις Ἀρκουδάκη, κ. Μπόλλα, κ. Γ. Βασιλειάδῃ—ἕνας θελκτικὸς τύπος κροσῆς—κτλ.

— Ἡ χορευτικὴ κίνησις τῆς Ἐκλῆς ἐξοκολοῦν νὰ εἶναι πολὺ ζωηρά. Τὴν παρελθούσαν ἔκτακτῃ χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μελέγκοβιτς. Διακρίνομεν τὴν κ. Μάγνη Τριανταφύλλου ὁποῦ ποτὲ κομψὴ μὲ τουαλέτα ροζ ἐγκλανίνα, κ. καὶ κ. Δαλιέτου, διδα Σταῖνον, κ. καὶ διδα Ραζή, κ. καὶ διδα Μακρή, διδα Νέστορα, κ. Μαλτινιάνη, κ. Δεσποζίτου, κ. καὶ διδα Παλτοφ κτλ.

— Ὁ τότε εἶχαμε χορευτικὰ ἀπογεύματα καὶ βράδια, τώρα ἐγκαταστάθησαν καὶ χορευτικὰ πρωῒα, ἡ μάλλον μεσημεριανὰ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μαστίχας. Ἡ μὸδα προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλγερσίαν καὶ ἀρχισεν νὰ ἐπικρατῇ καὶ στὰς Ἀθήνας. Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν χορὸς καὶ μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Α. Δημητριάδῃ. Αἱ περίκοιμης φῶς-τροτίστριες ἔφερον

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἀγάπῃ σου, χαρὰ τῆς γῆς,
Καὶ τ' οὐρανοῦ εὐλογία
Ποῦσαι γλυκεῖα σὺν τ' ἀστρο τῆς αὐγῆς,
Ποῦσαι μεγάλῃ σὺν τὴν Παναγίᾳ.

Ἐμπρός σου γονατίζω, ἀγνὴ θεά,
Καὶ σοῦ φίλῳ τὸ διαμαντένιον χέρι.
Λυήσου μας πού ζοῦμε μακρὰ,
Κάνε μιά μέρα νὰ γινόμε ταίρι.

Ἐμπρός σου γὰ κερὶ μου λιώνει ὁ νοῦς
Μοῖ καίγεται ἡ καρδιά μου γιὰ λιβάνι
Ἀπ' τοὺς ἀνθούς σου τοὺς παντοτινοὺς
Πλέε γιὰ μᾶς τοῦ γάμου τὸ στεφάνι!

Καὶ μεῖς θὰ ζοῦμε δοῦλοι σου πιστοὶ
Καὶ τὸ μικρὸ τὸ φτωχικὸ μας σπῖτι
Θά' ἔκκλησιὰ τραγὴ καὶ ἑκουστική
Ποῦ τὴ δική σου δόξα θὰ κηρύττει.

Ἄλλ' ἂν ἐγὼ ἀκόμη γιὰ πολὺ
Ὁ χωρισμὸς καὶ πίκρα νὰ μᾶς τρώει,
Ἀγάπῃ μεγαλόχαρῃ καλή,
Μὴ μᾶς ξεγράψῃς, λ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Τὸ Βιρελὸν ἦταν ἓνα μικρὸ χωριό, καμμιὰ τριακοσαριά ψυχῶν, σφηνωμένο μέσα στὰ δάση τοῦ Σατιγιονέ. Ἐξ λευγῶν δρόμων τὸ ἐχώριζε ἀπὸ τὴν πλησιέστερη πόλιν. Σκαρφαλωμένη λίγο παρῶμερα, ἀπάνω σ' ἓνα γήλοφο, ἡ ἐκκλησία του, παλιὰ μεσαιωνικὴ ἐκκλησία, ἐφαίνετο σὰν κάποιος γέρο-βασκός ἐφαρμένος καὶ καμπουρῆς, ἐπιτηρῶν τὸ κοιμώμενο κοπάδι του.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ, ὁ παπᾶ-Μακάριος, ἦταν ἓνας παπᾶς ἀφελὴς καὶ εὐλαβὴς, ἀνθρώπος τῶν εὐαγγελικῶν χρόνων. Ἀδύνατος καὶ ψηλὸς μ' ἓνα ξεφτισμένο ράσο ποῦ κυμάτιζε στὸ ισχὺν σώμα του, εἶχαν διορίσει στὸ Βιρελὸν ἀμέλει μᾶτια δολοφάντα. Τὸν εἶχαν διορίσει στὸ Βιρελὸν ἀμέλει μᾶτια δολοφάντα. Τὸν εἶχαν διορίσει στὸ Βιρελὸν ἀμέλει μᾶτια δολοφάντα. Τὸν εἶχαν διορίσει στὸ Βιρελὸν ἀμέλει μᾶτια δολοφάντα.

Ἐν τούτοις, μ' ὅλη τὴν ταπεινὴ καὶ τὴν ὀλιγαρχικὴ ζωὴ τοῦ ὁ παπᾶ-Μακάριος δὲν ἦταν ἐντελὸς ἀμείωτος φιλοδοξίας. Φιλοδοξίας ν' ἀποδόσῃ στὴν παλιὰ ἐκκλησία τοῦ Βιρελὸν τὸ στερεὸ ἀρχιτεκτονικὸ κάλλος, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀπὸ ἀλλοτε, ὅταν οἱ καλὸι γέροντες τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Σιτὼ τὴν ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου ἡγουμένου τῶν ἁγίων Βερνάρδου. Δὲν εἶχε ὅμως λεφτὰ καὶ πρὸς τὸ παρὸν κατόρθωσε μόνον νὰ ἐπισκευάσῃ τὸν ναὸν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας ἦταν ἀτοιμόρροπο. Ἡ βροχὴ καὶ οἱ ἀνεμοὶ τοῦ τελευταίου χειμῶνα τὸ ἐβλάψαν σοβαρὰ. Ὁ παπᾶ-Μακάριος τοῦ ἔκαμε μερικὲς ἐπισκευὲς ἀλλοῦς τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ρωμαϊκὸ οἰκοδόμημα θὰ κατέρρεε οἰκτρὸς κανένα πρωὶ, μέσα στὴν περιοχὴ τοῦ νεκροταφείου.

Μὰ καὶ πάλι τὸ καμπαναριὸ κινδύνευε νὰ σω- ραστῇ. Θὰ γκρεμίζονταν! Καὶ τί μπορούσε νὰ κάμῃ γι' αὐτὸ ὁ παπᾶς; Τὸ τομεῖο τῆς ἐκκλησίας ἦτον ἀδειο, τὸ πορτοφύλι του δὲ τὸ εἶχε πᾶν ὁ διάβολος! Βοήθειαν ἀπὸ τὸν δήμαρχο τοῦ χωριοῦ ἦταν ὅσο καὶ αὐτὸς φτωχός. Ἀλλ' ὅμως ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ εἶχαν οἰσοπασιτικὲς ἰδέες καὶ ἀ- πέκρουσαν πάντοτε κάθε αἴτησιν τοῦ παπᾶ.

Ἡ συνδρομὴ τῆς ἐκκλησίας ἦσαν ἐξ ἄλλου πε- νυχρὲς καὶ οἱ πλούσιοι τοῦ χωριοῦ σφιχτοί. Μο- νόνα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, στὴ θεία ποῦ ὀνομάζεται «Τριανταφυλλῶνα» παραθερίζε κάποινα νέα, ἐμορ- φὴ καὶ πλούσια Παριζιάνη, μὰ ὁ παπᾶ-Μακά- ριος δὲν τὴν γνώριζε.

Ἦταν ἐξ ἄλλου πολὺ δειλὸς γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ δώσῃ τίποτε γιὰ νὰ ἐπι- σκευάσῃ τὸ ἀγκυρωμένο του καμπαναριό. Δὲν ἤξερε καλύτερα οὐτε οἱ οἱ κληρικοὶ τοῦ Τριανταφυλ- λῶνα ὀνομάζετο Μαγδαληνὴ Σαῖν-Σωλιέ. Ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἔβλεπε μὲν αὐτὸ δὲν ἔβγαίνει τίποτε. Χωμένος τόσα χρόνια στὴν ἐρημία τοῦ Βιρελῶν, μὴ διαβάζοντας ἄλλες ἐφημερίδες παρὸ τὴν «Εκ- κλησιαστικὴν Ἑβδομάδα» ἀγνοοῦσε τί συνέβαινε στὸν Παρισινὸ κόσμο.

Δὲν ὑπόπτευε λοιπὸν ὁ ἀγαθὸς καλόγηρος ὅτι ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ Τρι- ανταφυλλῶνα δὲν ἦταν ἄλλη παρὰ ἡ περιφώνος ἡθοποιὸς Μαγδαληνὴ Οὐ- βέρ, ἡ Σαῖν Σωλιέ, τῆς ὁποίας ἡ πό- λυκροτὴς ἐπιτυχίης στὸ θέατρο ἦσαν τόσο πολλές, ὅσοι καὶ οἱ ἐρωτῆς τῆς. Ἄλλως τε στὸν τόπο ἐκεῖνο οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν ἤξεραν περισσότερα ἀπ' οὐτὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐνα πρωὶ τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ παπᾶ Μακάριος ἀπελπισμένος γιὰ τὸ καμπαναριό, ἀποφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ μὴ τολ- μηρὴ πράξιν καὶ νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ συνδρομὴς γιὰ τὴν ἐκκλησία του στὰ γύρω χωριά. Ἐφόρεσε τὴ ζώνη του, ἐπῆρε τὸ ραβδί του καὶ πρωὶ πρωὶ ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ τὸ δάσος μὲ τὴν δροσιά.

Ἡ ἀρχὴ ποῦ ἔκαμε δὲν ὑπῆρξε εὐχάριστη. Στὶς δύο τρεῖς πόρτες, ποῦ χτύπησε, μόνον ἡ μία ἐμοσάνοιζε. Μὰ μόλις ὁ παπᾶς εἶδαν τὴ ζήτησιν τοῦ ἐκλήρου τὴν πόρτα ἀπότομα, δίδοντας του μὴ ἀσήμενη ἐλεημοσύνη. Κατὰ τὸ βραδύ, κατακουρασμένος ἐφάσσετο στὸ χωριὸ Μαντέβ, τοῦ ὁποῖο ἡ στέγες ἐκπνίξαν εἰς τὸ λυκό- φως. Μὴ πλὴ βροχῇ, ἡ ὁποία ἔπαισε ἔξω ἀπὸ τὸν ἔκαμε νὰ τα- χύνῃ τὸ βῆμα καὶ ἐφτάσε γρήγορα στὸ μικρὸ ξενοδοχείο, ὅπου ἐξή- τισεν νὰ φάγῃ.

— Παπᾶ μου, σὲ κακὴ ὥρα ἦρθες, τοῦ εἶπε ὁ ξενοδόχος. Ὅτι εἶχα τὸ μαγειρεῖν γιὰ μὴ μωσαφιρίσῃς ποῦ τρῶει ἀπάνω. Ἀλλὰ εἶχα νὰ ἰδοῦμαι πορτὶ καὶ νὰ οἰκονομηθῇ. Θὰ πάω νὰ τῆς πῶ ἂν δέχεται νὰ μοιραστῇ τὸ φαγητὸ τῆς. Εἶνε ἡ κυρία τοῦ Τριαντα- φυλλῶνα, καλὴ γυναῖκα καὶ καταδεχτική. Δὲν πιστεῖται ν' ἀρνήθῃ.

Καὶ ἀνέβηκε γρήγορα στὸ πρῶτο πάτωμα ἐνῷ ὁ παπᾶς ἐτοιμα- ζοῦσε τὸ μαγειρεῖο, διατάζοντας καὶ ἐντρεπόμενος νὰ παρουσια- στῇ στὴν εὐγενὴ κυρία.

Ἀπαλλάχθηκε ὅμως γρήγορα ἀπ' τὴν ἀγωνία του. Μὴ ἀργυ-

ρόχη φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πάνω.

— Μὰ βέβαια, γιατί δὲν; Εὐχαρίστως δέχομαι νὰ συμπάσῃς μὲ τὸν αἰδεσιμώτατο. Ὅριστε, πάτερ Μακάριε, ὁρίστε ἀπάνω. Ἦταν ἓνα ἄλλο σερβίτιο, κυρὰ Γιάργουνα.

Μόλις ὁ παπᾶς ἀνέβηκε ἐπάνω ἐμεινε ἀναυδὸς μπρὸς τὴν ἐκ- πολυτέλεια. Κοντὰ στὸ τζάκι ποῦ κάιγε εὐάριστα ἦταν σφηνω- τὸ τραπέζι. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ὑπὸ τὸ φῶς τεσσάρων κηλίδων ἐκ- εὐωδιαστὸ φαγητὸ ἀπὸ ψητὲς πέριδες, κυραβίδες καὶ σαλάτες ἐκ- ῥίμενε τοὺς συνδαιτημένους.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖο ἐθάμβωσε περισσότερο ἀκόμη τὸν παπᾶ —Μακάριε ἦταν ἡ θεὰ τῆς κυρίας Σαῖν Σωλιέ, ἡ ὁποία σφηνω- γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ὑψηλὴ, ξανθὴ, μὲ σγουρὰ μαλλιά, μὲ μαύρα μάτια, λευκὴ, γελαστὴ καὶ λαγύνη νεγκλίτς ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ πα- σέφερε κάθισμα ἀπέναντί της καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ μεταλλικὴ: —Καθίστα, αἰδεσιμώτατε, θὰ δεῖν γινώσκω μαζί.

—Ὁ δυστυχὴς παπᾶς δὲν ἐπερίμενε ποτὶ τέτοιο πανηγύρι. Ἐπ- οίμενε νὰ ἰδῇ καμμιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη, σοβαρὴ, ὅπως ἀπὸ πρὸς πορτοφύλλου τῶν πέρις. Καθήμενος ἀπὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ παπᾶ, ποῦ συνεσταλμένος, ἐκμύλωνε τὰ μάτια του καὶ μὴ ἀπο- τῶσε στὶς χαριτωμένες κι' ἔξυπνες ἀστείες τῆς κυρίας, μὴ ἐτρωγε, μόλις ἀνέπνευε...

—Πάτερ Μακάριε, τοῦ εἶπε ἡ ἡθοποιὸς, φαίνεται πολὺ λυπ- μένος. Τί ἔχετε;

—Δυστυχῶς κυρία, μάλιστα, ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ παπᾶς μὲ τὴν ἀλότητά της καρόδιαν του, ἔχω ἓνα μεγάλο βάρσοπον μὲ βροχί- καὶ τῆς διηγήθηκε μὲ τρόπο συγκινητικὸ τὴν ἱστορία τοῦ καμ- παναριοῦ καμπαναριοῦ του, τὴν εὐχαιρία τῆς ἐκ- κλησίας του.

—Ἀλήθεια; φώναξε ἡ ἡθοποιὸς μὲ ἐκτε- ρισμένη, καὶ πόσα σὰς χρειάζονται γιὰ νὰ ἐπι- σκευάσετε τὸ καμπαναριό σας;

—Πολλὰ χρήματα, κυρία. Δυὸ χιλιάδες φρά- γκα τοῦλάχιστον, ἴσως μάλιστα καὶ τρεῖς.

Ἡ Μαγδαληνὴ χαμογέλασε καὶ δίδοντας πάλιν πᾶ μὴ φτεροῦσα πέριδες, τοῦ εἶπε μὲ καλότητα:

—Εἰ μὲνίνατε ἡσυχῶς, πάτερ Μακάριε, κα- φράτε ἐν εἰρήνῃ. Ἐγὼ θὰ σὰς εἶδω τὸ ποῦν αὐτὸ καὶ πρὶν τῶν Χριστουγέννων θὰ ἐκστρέφω καμπανα- ριό ἡ ἐκκλησία σας.

—Αἰ! ξεφώνησε ὁ παπᾶς, ἂν τὸ κάμετε αὐτὸ θὰ προσευχόμην γιὰ σὰς ἡμέρας καὶ νύχτας.

—Ναί, νὰ προσευχέσθε, πά- τερ μου, ἔχω μεγάλαν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς σας. Καὶ μὴ ἐμ- μέλει ἐγὼ θὰ φρονίσω.

Ἀπὸ ἐτελείωσε τὸ ἔκτισ- ἀποχωρίσθηκαν οἱ δύο καὶ ὁ παπᾶς ἀποχαιρῶν τὴν κυρία καὶ τὴν ἡθοποιὸς. Ὁ παπᾶς Μακάριος ἐπέστρεψε χωρὶς μετὰ τὸν προεστῆρα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας, Μαγδαληνὴ Ὁβέρ, τῆς ὁποίας ἡ ἀδελφὴ ἔλειπε, ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι. Ἐπανελάβε ἐπὶ τὴν συνήθη βίον τοῦ θεάματος καὶ τῶν ἡδονῶν, δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς.

Λίγες ἡμέρες πρὶν τὸν Χρ- ἶστον ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ προεστῆρα. Ἡ κυρία τοῦ Τριανταφυλλῶνα τὴν με- σασε γούνης, πῆδησε ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἔλαβε μίαν σὺντάκτικαν τοῦ καμ- παναριοῦ.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφύλι τῆς ἓνα δέμα χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωκε στὸν ἐφημέριο, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του.

—Αὐτὸ εἶνε πέντε χιλιάδες φράγκα, τοῦ εἶπε. Φάνηκεν ὅτι με- τε καὶ καμπαναριὸν καὶ καμπανάνα καὶ δυὸ ἀκόμη καμπαναριόνα.

—Πᾶ! Πᾶ! Πᾶ! ἔτραβησε ὁ παπᾶς Μακάριος. Πᾶς δὲ μὴ ρέσω νὰ σὰς εὐχαριστήσω γι' αὐτὴ τὴν εὐεργεσίαν;

—Ἡ εὐχαριστία σας εἶναι ὅτι συνέβητε σ' ἓνα ἀγαθὸ ἐργὸν ἀνὰ τὴν ἡμέραν ἀποβίβῃ μου. Χαίρετε, πάτερ Μακάριε, καὶ μὴ μὴ λησ- νεῖτε στὴν προσευχὴ σας.

—Μία στιγμὴ, καλὴ μου κυρία, εἶπεν ὁ παπᾶς καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὸν ἕδρῳ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς καλῆς αὐτῆς πράξεως, νὰ εἰπῶ νὰ χαράξω στὸν πρῶτον λίθον τοῦ καμ- παναριοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τῆς εὐεργετῆδος μας; —Πᾶ! Πᾶ! Πᾶ! ἀπήντησεν ἐκείνη γελώντας. Δὲν λέγετε εὐαγγέλιον; «Μὴ γνώτω ἡ δεξιὰ σας τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά». Ἐπὶ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, ἐπειδὴ ὅλα προέχονται ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χεῖρ καλλίτερα νὰ μείνῃ ἀγνωστον τὸ πρᾶγμα.

Καὶ μ' ἓνα χαριτωμένο νεῖμα, ἀφῆσεν τὸν ἀφελὲ παπᾶ καὶ λύσῃ μόνος τὸν τὸν αἰνίγμα τῶν λέξεων τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἔφυγε.

André Lemaître

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΛΕΑΡΧΟΣ

(Ἀφιερῶται εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας)

ΡΟ ὀλίγων μηνῶν ἦμουν στὴν Ἀθήνα καὶ εἶχα προσκληθῇ σὲ φιλικὸ σπῆτι. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, παρεκλήθη καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν «ἐσχωκοινοβουλευτικῶν» κομμάτων. Ἡ κουβέντα ἦλθε στὰ πολιτικά, ἀλλὰ μὲ ὑφὸς εὐθυμῶν καὶ μᾶλλον ἀνεκδοτολογικῶς.

Παρήλασαν ὑπουργοὶ, Πρωθυπουργοὶ καὶ κομ- ματάρχαι. Αἶφνης ἓνας ἀνεφώνησε:

—Βρὲ παιδί, τί γίνεται ὁ Κλέαρχος;

—Ποῦς Κλέαρχος;

—Ὁ Μαρκωντανῆς! Τόσο τὸν ἐλσημονήσατε; Κανεῖ δὲν εἶδερε νὰ πῇ περὶ αὐτοῦ! Ἡ δίνη καὶ ὁ ὀρυμαγδὸς τῶν γεγονότων τὸν κατέπαιον. Αὐτὸς ὁ μέγας καὶ πολὺς, μὴν φρόν, εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν Ἑλλήνων!...

—Τί ἔγινε;

—Ποῦ βρίσκεται;

—Ζῇ ἀγαθῇ, ἡ μὴ τὸν εἶφαγεν ὁ Χρόνος; Τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος, ἐνὸς τῶν «ἐσχωκοινοβουλευτικῶν» — νὰ μᾶς ζήσῃ ἡ νέα λέξις—ἀνέλαβε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

—Τυχῶς ἔμαθα προχθὲς ἀπὸ τὸν Λουκά τὸν Νάκο. Ζῇ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ φτωχὸς καὶ δυστυχὴς. Στερομένο τῶν πᾶν- των... Μὲ τὸν Βενιζέλο εἶνε σὲ ψυχρότητα μὴ ρωτᾷτε τί τραβᾷ ὁ φτωχός!...

—Καλὰ! Τόσοι πλούσιοι Βενιζελικοὶ ἐκεῖ, δὲν τὸν ὑποστηρίζουν!...

—Κανεῖ! Οὐτε γυρίζει κανένας νὰ τὸν δῇ!.. Τὸ ἔκαθε σὰν τὸ σκυλὶ τοῦ μύθου!

Μία φορὰ, μὴ οἰκονομῶν, εἶχε καλέσει μὴ ἄλλῃ σὲ τραπέζι. Τελευταίως εἶχαν γνωρισθῇ, καὶ κρατοῦσαν ἀκόμα τοὺς τύπους καὶ τὴς ἐκτικῆς. Καθὼς ἡ προσκληθεῖσα οἰκονομῶν, εἰσῆρχετο στὸ σπῆτι, τὴν ἠκολούθησε καὶ ἓνα ἀγνωστο σκυλὶ τοῦ δρόμου. Ἐπὶ ἀπὸ τὴν... Οἱ οἰκοδομητοὶ, νομίζαντες ὅτι τὸ σκυλὶ, εἶνε τῶν προσκεκλημένων, τὸ ἀφῆκαν νὰ εἰσελθῇ καὶ νὰ μῇ καὶ στὸ σπῆτι. Οἱ ἐξῆνοι νομίζαντες ὅτι τὸ σκυλὶ εἶνε τῶν οἰκοδομητῶν τὸ ἐθάψαν. Σὺν καθῆσαν στὸ τραπέζι, ὁ σκύλλος ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰς θωπεῖας καὶ τὴν καλοσύνην ποῦ τοῦ εἶδαν, προσετρίβετο εἰς ὅλους ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καὶ ἀρπαζε καὶ κανένα κομ- μάτι ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Αἱ δυὸ οἰκονομῶν ἔκαναν ὅτι δὲν στενοχωροῦνται ἀπὸ τὴν οἰ- κειότητα αὐτὴν τοῦ σκυλοῦ! Ἡ κάθε μὴ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄλλην, πλειοδοτοῦσε εἰς ἀνόχνην καὶ κοπι- μένῃ:

—Τί ὥρατο σκυλάκι, ποῦ εἶνε!

—Χαριτωμένο!

—Ἐξυπνὸ πολὺ.

—Πρώτης τάξεως σκυλὶ.

Ὁ σκύλος προχώρησε ἀπὸ τὸ ψωμί στὰ πᾶτα καὶ ἔφρασε καναδυὸ ἐκ τῶν συνδαι- τημένων.

—Μπᾶ, δὲν εἶνε τίποτε! Μὴν ἐνοχλή- σθε!...

—Καλὲ ἀφῆστε τὸ σκυλάκι!

—Εἶναι τόσο ἔξυπνο!

—Τόσο χαριτωμένο!

Σὺν ἀράγαν καὶ ἀπόφαγαν, κινήσαν νὰ φύγουν οἱ προσκεκλη- μένοι. Οἱ οἰκονομῶν τοὺς συνώδευαν ἕως τὴν πόρτα. Μαζὶ μὲ ὅλο τὸν κόσμο τῶν φίλων, ἐπῆγαν καὶ τὸ σκυλὶ.

—Χαίρετε. Εὐχαριστοῦμε πολὺ.

—Εἰς τὸ καλὸ. Ἡμεῖς εὐχαριστοῦμε!

—Νὰ σὰς ἐναδούμῃ!

—Ὑποχρεώσις μας.

Ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ κλείσουν τὴν πόρτα, ὅταν παρετήρησαν ὅτι τὸ σκυλὶ, εἶχε μείνει μέσα.

—Παρντόν! Ἀφῆσατε τὸ σκυλὶ σας, φωνάζε το νὰ ῥθῇ!...

—Ποῦ σκυλί μας!

—Τὸ σκυλὶ αὐτὸ δὲν εἶνε δικό σας;

—Ὅχι! Δικό σας δὲν εἶνε!

—Ὅχι! Ἡμεῖς γιὰ δικό σας τὸ νομίζαμε!

—Ἡμεῖς δὲν εἶχαμε ποτὶ σκυλὶ!

—Μπᾶ τὸ παληόσκυλο!

Μὴ μαγκοῦρα τότε σηκώθηκε.

—Μπᾶ! Ὁξὺ, παληόσκυλο!

—Ἄλλη μαγκοῦρα τὸ περιμένε ἀπ' ἔξω!

—Γκούπ! Σοῦ κοροϊφτεῖ!

—Γκᾶπ! Μπούπ! Μπάπ!... Γαῦ! Ἄου! Οὐ! ἄ! Μπάπ!

—Ὁξ' ἀπὸ δῶ! Οὐ νὰ χαθῇς! κοροϊσκυλο!

Ἔτσι τὸ ἔπαθε καὶ ὁ Κλέαρχος. Μαγκοῦρες βόισκε ὅπου πάει!...

—Τὰ βόισκε «μπαστούνια» δηλαδή, προσέ- θεσαν ὁ ἀστεῖος τοῦ ὁμίλου. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐγέλασε!

Τὸ βράδυ, στὸ ἴδιο σπῆτι, συναντηθήκαμε καὶ μὲ τὸν Πάπ!—τῶν «Ἀθηνῶν». Τοῦ διηγήθηκα τὴν ἀνω ἱστορία.

Ὁ Πάπ σὰν νὰ λυπήθηκε:

—Κι' ὅμως ξέρετε, βρὲ παιδί, μᾶς λέει, ὁ φτωχὸς ὁ Κλέαρχος, δὲν ἔτρωγε πολὺ!...

Σταμ. Σταμ.

ΟΙ «ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΔΕΣ».

Ἡ κάτωθι ἱστορία εἴρηκε γιὰτὶ ὀνομαζομένη «Κολοκοτρώνηδες», οἱ γνωστοὶ ἑλλήνοι συνιάδες:

Στὰ 1825 ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐψηλάφησε στὴν Ὑδρᾶ (τὸ μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἠλία) διαφόρους πληροχρηστὰς ποῦ τὴν ἀντιπολιτεῖντο, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὸν Θ. Κολοκοτρώνη. Ὁ δὲ αὐτὸς ἀρχιστράτηγος συνελήφθη στὸ Ναυπλίου καὶ ὠδη- γήθη στὸ πλοῖο ποῦ θὰ τὸν ἐφέρνηε στὸ νησί τῆς ἐξορίας του. Τοῦ ἐπῆραν ὅχι μόνον τὸ σπῆτι καὶ ὅτι ἄλλο διπλῶς ἔκαμε του, ἀλλὰ ἓνα μικρὸ σπυδιὰ ποῦ τὸν εἶχε γιὰ νὰ κόβῃ τὸ ψωμί του. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποῦ παροῦσε μπροστὰ ἀπὸ κάποιο παραλινὸ κατὰ- στημα εἶδε ἓνα ζευγάρι γεμάτο συνιάδες ποῦ τοὺς ποιοῦσαν 2 ἢ 3 λεπτὰ τὸν ἓνα. Ὁ Κολοκοτρώνης ἀπῆλθε τὸ χεῖρ του, ἐπῆρε ἓνα καὶ παρακάλεσε τὸν ἑμπορὸ νὰ τοῦ τὸν χερσῶν, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀπάνω του ὅσα τρεῖς λεπτὰ! Ὁ καταστηματοῦχος καὶ ὁ πλοῦς λαὸς ποῦ παρακολούθησε ἐχαμογέλασαν μὲ πίκρα καὶ ἡ Κυβέρ- νησις ἀγαπήσθη νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μαγειράκι του.

Τὸ ἐπιστάδιο αὐτὸ διαδόθηκε σὲ ὅλο τὸ Ναυπλίου καὶ ἀπὸ τότε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἐυ- λομᾶχαιρα ὀνομάσθησαν «Κολοκοτρών

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ

Ένας Ήπειρώτης μάγος πού συνετάραξε την Αθήνα.—Τό όνειρο του άμαξά.—'Ο Όθων θέλει νά μάθη την τύχη του.—Μιά δολοφονία κοντά στη Μητρόπολη.—'Η συνωμοσία εναντίον του Βασιλέως και ό μάγος.—'Ο θάνατος του φειδιού.

Στά χρονικά της Ελληνικής δημοσιογραφίας θά μείνι ιστορική ή «Εθνική Ήως». Άρχισε στά 1848 και εξακολούθησε καμπίουσα χρόνια μέ συντάκτη της πάντα τόν Άχιλλέα Δοντά, κομψό φουστανελλοφόρο, λεβέντη στην περπατησιά, στην πέννα, στην καρδιά. Ήταν ή πρώτη προσπάθεια κοινωνικής δημοσιογραφίας. 'Η «Εθνική Ήως» στό φύλλο της 14 Οκτωβρίου 1848 έγραψε:

«Εξήτησεν από νινος φιλοξενίαν έν τη ήμετέρα πόλει, μάγος τις διάσημος, ό Χρήστος Χατζηχρήστος εξ Ιωαννίνων δρομήμονος και ποιών ως λέγεται θαύματα. Έν τω οίκω έν ό κατέλυσεν, άρχοντες και έν τέλει προσέχονταν επίσημοι έν τοις μυθεύμασιν αυτού νά παρακολουθήσων τόν μίτον της ίδιας αυτών μοίρας και τά ρηματα κωνικά ότινα ούτος μετεχειρίζεται, πολλούς άπήλπισαν και εις πολλούς έδωκαν άναπτέρων πόθων. 'Ο άστυνόμες κ. Λυκοβύργος έπαυειλημέτως προσεπάθησεν ν' άνακόνη την αυξουσαν δημοτικότητα του μάγου τούτου, ούτος όμως ίσχυρών, ως λέγεται, προστασιών τυγχών, μυκτηρίζει την άρχην και εξακολουθεί τό έργον του Τελεσόν όπερ τοιαύτα τω προσπορίζει κέρδη.»

Ίδου τί συνέβαινε στάς Αθήνας: Τόν Οκτώβριον του 1848, μέ πρόσορον και δριμύτατον χειμώνα έφάνη στους δρόμους της πρωτεύουσας ένας μεσόκοπος άνθρωπος, ντυμένος σάν Ήπειρώτης βουνίσσιος, μέ ραβδί στό χέρι και ένα σακκούλι στόν ώμο. Μέσα στό σακκούλι ήταν ένα μικρό φίδι μισοναρκωμένο. 'Ο άνθρωπος αυτός στην άρχή καταγινότανε νά πωλή μιστηρώδη βότανα, πού είχαν θαυματουργές ιδιότητες: Νά εξασφαλίζουν στις μητέρες τη γέννηση άρσενικών παιδιών, νά φέρουν πίσω τους ξενητεμένους από χρόνια, νά βρίσκουν άντρα στα γεροντοκόριτσα. Στά χρόνια εκείνα πού οι άνθρωποι ήταν άγαθοί και εύκολόπιστοι, ή μαγεία είχε πολύ μεγάλη πέραςι. 'Ο Ήπειρώτης μάγος έπροσκαλείτο παντού και τά τρία θαυματουργά βότανα εύρισκαν προθύμους άγοραστάς. Έμποροπουλούντουσαν μάλιστα, πρò πάντων στις γυναίκες.

Ό Χατζηχρήστος έλεγε ότι τά τρία χόρτα δέν τά διάλεγε αυτός, άλλα τό μισοκοιμισμένο φίδι πού τό κρατούσε κλεισμένο στό σακκούλι. Όταν βρισκότανε στά μέρη όπου είχε ιδέα πώς υπάρχουν θαυματουργά βότανα—έλεγε ό μάγος—άφηνε τό φειδί έλεύθερο νά τρέξει στόν κάμπο και νά σκαφαλώσει στις ράχες των βουνών και τό έπαιρνε από πίσω. Τό χορτάρι επάνω εις τό όποιον τό φειδί κυλιότανε και άναπηρόδους και έσπάραζε, ήταν τό χόρτο γιά νά κάνει ή γυναίκα άρσενικό παιδί. Εκείνο στό όποιο τό φειδί φαινότανε έτοιμο νά κοιμηθή ήταν «ένα κ' ένα γιά την παντρεία των κοριτσιών». Καίό θάμνος πλάι στον όποιον τό φειδί προσπαθούσε νά σκάψη λάκκο και νά κρυφτή ήτο άλάθευτο γιά τό ξαναγύρισμα των ξενητεμένων.

Έννοείται ότι κανείς δέν είδε τόν Ήπειρώτη νά βρίσκει τά φάρμακά του μέ τόν τρόπο αυτό. Μά άφού ήτανε μάγος και τό έλεγε, κανείς δένδυσκολευότανε νά τά πιστέψη. Μά όπως καινάνα, μιά παράδοση ιδιότητα του φειδιού την απέδειξε ό Ήπειρώτης πανηγυρικός και από την ήμέρα εκείνη ή μαγική του φήμη επήρε καταπληκτικές διαστάσεις, σ' όλη την Αθήνα, στις επαρχίες, στα χωριά της Ελλάδος. Τόν Άπρίλι του 1849, από ένα μικρό σεισμό, έπεσε μιά πλειάδα τών Τουρκικών τειχών πού ήταν τότε μεταξύ Αγίου Παντελεήμονος και Πατισίων, στη «Βρύσι του Αγά». Από τά χαλάσματα των τειχών όρμησαν έξω πολλά φειδικακά πήγαν και τραπίσαν σε όλα τά γύρω μικρόσπιτα. Οι κάτοικοι τόσο τρώμαζαν, πού άφισαν τά σπύτια τους κ' έφυγαν...

Μόλις τό έμαθε ό Χατζηχρήστος, έτρεξε εκεί και απέλυσε τό φίδι του. Τό φειδί έμπεξε στά σπύτια, πέντε ήταν όλα, και έν ό Χατζηχρήστος του έσφύριζε μέ τη φλογέρα του έναν παράξενο σκοπό, τό φειδί έτρεξε σάν άστραπή όλα τά σπύτια και όποτε από λίγο τά φειδιά πού είχαν τραπίσει μέσα έβγαίνανε κυνηγημένα και πέρανε δρόμο γιά τά χωράφια όπου και χαθήκανε! Τό κατόρθωμα τούτο του Χατζηχρήστου γίνηκε φανερό. Δέ χωρούσε καμμία άμφιβολία. Και βούηξε ή Αθήνα.

Ό Ήπειρώτης μάγος ήτανε πιά στις δόξες του. Έπαψε νά γυ-

ρίζη στους δρόμους τών Αθηνών μέ τό σακκούλι στόν ώμο νά άπεφάσιζε νά δέχεται την πελατεία στό σπίτι του. Ός τότε κοιτανε σε μιά σπηλιά, στην Πνύκα. Άφισε λοιπόν τη σπηλιά και νοίκιασε σπίτι κατό την σημερινή Άγορά, εκεί πού εινε τώρα η κουρεία και οι ταβέρνες, άπέναντι στο Βαρκάκειο. Στο μέρος εκείνο ήταν οι σταύλοι του άμαξά Γεωργαντήχη. 'Ο άμαξάς άμα έμαζε πώς ήτανε μάγος δέν ήθελε νά τόν βάλη σπίτι του. Την άλλη μέρα όμως έτρεξε τρομαγμένος νά βρή τό Χατζηχρήστο και νά του προσφέρει δωρεάν τό σπίτι του. Νά τί είχε συμβεί: Τη νύχτα πού είδαμε τόν Ήπειρώτη, ό Γεωργαντήχης είδε ένα τρομερό όνειρο πού τον έκανε νά πεταχτεί από τό κρεβάτι του. Είπε πώς από ένα σύννεφο πετάχτηκε κεραυνός, έσκότωσε αυτόν και τ' άλογά του και μί φωνή άκούγότανε πού φώναζε πώς αυτό ήταν τιμωρία γιά την άρνησι.

Άμα τούτο κοινολογήθηκε, έγένισε τρόμο στους κατοίκους της μικρής και άπλοκής πόλεως. 'Ο άστυνόμες Λυκοβύργος στην άρχή έσκέφθη νά συλλάβη και έμποδίση τό μάγο νά έξασκή τό έπάγγελμα του. Άλλά τόσοσ ήτανε ό σεβασμός και ό τρόμος πού είχε έμπέσει ό Χατζηχρήστος, ώστε ό άστυνόμες δέν έτόλμησε νά παραγγείλει ποίηση τη σκέψι του. Στο σπίτι της όδοι Αθηνάς άρχισε νά μισοζεύεται όλη ή πόλις. 'Οχι πού γυναικούλες του λαού, άλλα κυρίες της άνωτάτης κοινωνίας έτρεχαν νά ζητήσουν τη βοήθεια και τη συμβουλή του μάγου γιά διάφορες υποθέσεις τους. Τ' όνομα του Χατζηχρήστου έγινε πανελλήνιο. Από τόν Πειραιά, τάς Θήβας, τάς Παύρας, τάς Καλάμας, άκόμη και από την Σάδοη, έτρεχαν άρθρονοι οι προσκυνητάι της μαντικής του δυνάμεως.

Τέλος, άρχισαν νά έρχονται σ' αυτόν και άντρες. Άνθρωποι μορφωμένοι, επιστήμονες, λόγιοι, άξιωματικοί, έμποροι, Αθηναίοι έξέχοντες, έπλησαν χωρά κρυφά, τη νύχτα νά μάθουν την τύχη τους ή νά ζητήσουν συμβουλή. Λέγεται ότι και άνοικτοικά άμάς έσταμάτησαν έξω από τό σπίτι του Χατζηχρήστου. Φήμη μάλιστα έτρεχε ότι και αυτός ό Όθων θέλησε κάποτε νά έπισκεφθή άνεπιστήμως και μυστικά τόν Ήπειρώτη μάγο, εκείνος όμως τόν άνεγνώρισε και άπέφυγε νά του προσητεύση την τύχη του, μέ την πρόφασι ότι ή τέχνη του σταματά στους κοινοίς θνητούς. 'Ο Βασιλεύς δέν έμεινε εύχαριστημένος από την άρνησι αυτή. Άργότερα διεδόθη στην πόλι ό άνθρωπος πιστός του Βασιλέως έξήγησε τό μάγο νά τόν φέρη στό Παλάτι. Άλλά και πάλι ό Χατζηχρήστος άρνήθηκε μέ την ίδια πρόφασι: 'Η διπλή αυτή άρνησις έθεωρήθη κακό σημάδι γιά την τύχη του Βασιλέως...

Όλες οι πληροφορίες συμφωνούν εις τούτο: 'Οτι ό Ήπειρώτης μάγος δέ μετεχειρίσθηκε ποτέ τη δύναμι του τη μαγική, εις την άπέραντη έπισηρή πού άπέκτησε στόν Αθηναϊκό λαό, γιά κακό. Όσοι έπληγαν νά ζητήσουν μάγια γιά νά βλάψουν άλλους έφυγαν κακοί κακώς από τό σπίτι του Ήπειρώτου, ό όποιος προτιμούσε νά χάνη μεγάλη ποσά πού του έσφεραν, παρά νά βλάψη άνθρωπο. 'Ο τότε άπασπασμένος στην Αγγλική Προξενία τών Αθηνών Άλφρέδος Κόνδεκ, νεαρός διπλωμάτης, ώραιος, εύγενής, πλούσιος, μόλις άκουσε νά γίνεται τόσοσ λόγος στους άνωτάτους Αθηναϊκούς κύκλους γιά τόν μάγο Χατζηχρήστο έπηρε στο σπίτι του και του έδωσε μιά φωνητά λίρες, γιά νά κάνει μάγια σε μιά γυναίκα πού, έλεγαν, τον είχε άρνηθεί γιά ν' αγαπήση άλλον. 'Ο Χατζηχρήστος άρνήθηκε. 'Ο διπλωμάτης έπέμενε. Και άφού δέν κατόρθωσε νά τον πείση, τόν έβρισε μέ τόν διεμνηνέα του σκυλλίσια. Ενόμισε ότι έτσι θά εξατάφερνε τόν μάγον νά ύπακούση. Εκείνος όμως έμεινε σταθερός στην άρνησί του και μόνο όταν έφυγε ό Άλφελος, ό Χατζηχρήστος ειπε στό διεμνηνέα του:

— Πες στόν άφεντικό σου τούτο: Λίγη εινα ή ζωή του! Μά πεδώνη γρήγορα στη θάλασσα!... 'Όστερ' από έξη ήμνες ό Κόνδεκ άρρώστησε και όταν ήταν στην άνθρωσι έγύριζε στην Αγγλία. Προτού όμως φθάση τό βασίλει στη Μασσαλία, ό Κόνδεκ έαι ακυλώς, πέθανε, πού τον πήγανε νεκρό στην πατρίδα του. Και έτσι έγινε εκείνο πού είχε προφητέψει ό μάγος.

Έννοείται ότι όλα αυτά διαφημιζόμενα από στόμα σε στόμα και μεγαλοποιούμενα, αύξαναν τη φήμη και τη δημοτικότητα του Χατζηχρήστου. 'Ο μάγος είχε γίνει πιά δύναμις στάς Αθήνας και ή περιουσία του έθεωρείτο πολύ μεγάλη. Ήταν όμως και παρταιτής. Όταν άρχισε ή επανάστασις της Ήπειρου, στό 1849, και έγιναν κάποιες άποτυχημένες επιθέσεις εναντίον του Τουρκικού στρατού, ό Χατζηχρήστος έπρόσφερε διακόσια όπλα, άφρονόματα πού

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Ό Γκαίτε πρòς την Μαριάνναν Φόν Βίλλεμερ

Βεϊμάρη 26. VII 819

... "Οχι, αγαπημένη μου Μαριάννα, δέν πρέπει νά στερεώθης ούτε μιά λέξι μου, στό Βάδεν γιανι τότε θά επιβάλλης στα γλνκά σου χεϊλάκια νά σιωπήσουν και δέν θά μου ξαναγράφης και πρέπει νά σου επαναλάβω, λατρευτή μου, πώς προτιμώ νά πεθάνω, παρά νά μη μου ξαναπαντήσης, γιανι ένας λόγος δικός σου εινε βάλαμο παρηγορίας γιά την άρρωστη και γέρικη πεία καρδιά μου. Έπειδή όμως μολυράφεις τόσο τρυφερά, πώσμέ σκέπτεσαι και πώσθά μέ συλλογιέσαι πάντα, γι' αυτό άπαντώ σε κάθε σου γιά μένα αίσθημα.

Εύχομαι, αυτό μου τό γράμμα, νά σε βοηθ καλοδιαθέτη, και νά σε παρακινήση νά μου γράψης πολύ πιά πολλά... Άν ήμουνα Hudhud (1) θά πετούσα άμέσως στην άγκαλιά σου και θά σε γέμιζα μέ τά πιά ειλικρινά μου φιλιά.

Ή μόνη επιθυμία εινε νάμουνα τώρα κοντά σου! Γκαίτε

Ή Μαριάννα Φόν Βίλλεμερ πρòς τόν Βόλφγκαν Γκαίτε

Εινε πολύ δύσκολο νά στέλνη κανείς από μακριά εις τά ξένα, σκέψεις και λόγια πού μόνο μέ τό στόμα μπορεί νά τά πη. Γιατί, γιά νά εκφράση κανένας ότι αισθάνεται μέσα του, πρέπει νά μιλήσουν περισσότερα τό μάτια, τά όποια εινε ό καθρέφτης της ψυχής. Μιά παροιμία λέγει: «'Η σιωπή μπορεί νά πη πιά πολλά—άν ένα φίλος στόμα.» Θέλω όμως νά μεταχειρισθώ και τά δύο γιά νά δώ άν συμφωνούν.—Τό «Diwan» τό διάβασα πολλές φορές και δέν μπορώ νά σου περιγράψω, ούτε και στόν έαυτό μου άκόμα νά ξεγήσω, τό βαθύ αίσθημα της άγάπης πού νοιώθω στη καρδιά μου, σε κάθε λέξι του βιβλίου σου αυτό.

— Δέν θά σάς φανή παράξενο αυτό, γιανι σάς άνοιξα και είδατε την καρδιά μου και γνωρίσατε τόσο καλό τόν έαυτό μου, πού θά πιστεύατε τά λόγια αυτά πού σάς γράφω και πού βγαίνουν από τά βάθη της πτωχής μου καρδιάς, ή όποια δολιχληρή σάς άνηκει και τότε μόνο χαίρεται όταν της λέτε και της γράφετε λόγια γεμάτα άγάπη και πόθο. Αισθάνεσθε όμως και ξεύρετε καλά τί συμβαίνει μέσα μου. Προσπαθώ νά φανώμαι θαρραλέα και περήφανη, μέ πιάνει μιά ντροπή όταν σάς γράφω τό τι νοιώθω στην καρδιά μου γιά σάς και αυτό γιανι έτσι γίνομαι άπιστη στόν άντρα μου, πού τόσο κ' αυτός μ' αγαπά, χωρίς όμως έγω ν' ανταποκρίνομαι στην τόση του άγάπη. Μιά υπεράνθρωπη όμως δύναμις παίρνει όλη μου την καρδιά και τη φέρνει κοντά σας και μέ κάνει νά σάς αγαπώ όσο ποτε στη ζωή μου δέν αγαπήσα.

— Τόσο δέ μεγάλη εινε ή άγάπη μου σε σάς, πού φαντάζομαι τόν έαυτό μου, σάν σ' ένα όνειρο γλνκά και μαγευτικό πού ποτέ δέν θά τελειώση. Συγχωρήστε με, αν ή όνειληψη μου αυτή εινε ακατάστατη. Η μεγάλη μου όμως ευτυχία μέ κάνει νά σκέπτομαι έτσι. Συγχωρήστε με έπίσης, πού ή εύχαριστις μου γιά τό πράγμα πού μου στείλατε έρχονται άργότερα άπ' τη χαρά μου γι' αυτά.

— Άπ' τόν Αύγουστο μάθαμε πώς είστε εύχαριστημένος άπ' τά λουτρά πού κάνετε.

Εύχομαι νά σάς ωφελήσουν. Άν θάχετε καιρό, έλάτε τό έρχόμενο καλοκαίρι νά έπισκεφθήτε τόν Ρήνα. 'Ο Willemar ειγε καλά και αύριο τό πρωί φεύγει γιά τό Rheingau, όπου θά μείνη λίγες μέρες και θά έπισκεφθή και τόν ύπουργό κ. Stein, ό όποιος έχει νοικιάσει εκεί μιά γωνία.

Ή σοβαρή κ' αδιάτημη κυρία Προέδρου του Συλλόγου μας, επιδειχνει σ' όλο τόν κόσμο τά ίχνη της όμορφιάς της και λέγει πώς άμα γεννήση κοριτσάκι, θά μέ κάνει κομπάρα της. Τις όμορφες αυτές μέρες τις περνάμε στην έξοχη στους Μύλους, αν και κατοικούμε στη πόλι. Εινε ένα θαυμάσιο θέαμα άπ' την ταρτίσα του έξοχικού μας σπιτιού, πρò παντός την νύχτα ή σκέψι μου γιά σας κάνει τις σκιές νά ζωντανεύουν κάτω άπ' τά δένδρα και παντού εσάς και μόνον βλέπω. Πολλούς χαριετισμούς άπ' τόν Willemar και από μένα στόν γιανι σας και την κόρη σας.

Με χίλια φιλιά, όλη δική σας.

Μαριάννα

Μετάφρασι Νίκου Γ. Κράλλη

(1) Hudhud, ήταν ένα πουλί της Βορείου μεθολογίας πού χρησιμοποιούσαν χυδαιόμοι των έσθιακών γραμμάτων, μεταξυ του Hatem και της Suleika.

λεμοφόδια, διακόσιες στολές γιά τους επαναστάτες, έστειλε δέ και μεγάλο χρηματικό ποσόν στα επαναστατήσαντα χωριά. Άλλά τό κίνημα εκείνο δέν επέτυχε. Πνίγηκε στην άρχή του. Έν τούτοις τόσος ήταν ό σεβασμός πού του είχαν, τόσο τόν έφοβόντουσαν και αυτοί οι άτρόμητοι επαναστάτες ώστε του έγύρισαν όλα τά χρήματα, τις στολές, και τά περισσότερα πολεμοφόδια. Τόν καιρό εκείνο ή ληστεία εκυριαρχούσε στην Ελλάδα. Λοιπόν, τό Χατζηχρήστο τόν έφοβόντο οι λησται περισσότερα από τ' άποσπάσματα. Και όταν έγινε ή συμπλοκή της Πέτρας, κοντά στας Θήβας, τών στρατιωτικών μέ τη συμμορία του Κουμπάρη, ένα γράμμα του Χατζηχρήστου στό λησταρχο έφτασε γιά ν' άπολυενδρώση τους δύο στρατιώτες πού είχε πιάσει αιχμαλώτους.

Ή περιεργότερα όμως από όλες τις προφητείες του Χατζηχρήστου ήταν εκείνη πού διηγόταν ό ήρωικός ταγματάρχης Λώρης, πού σκοτώθηκε στό 1886 στην Κούτρα, και τόν έλαψε όλο τό Έβρος.

Ό Λώρης, νέος τότε άκόμη, μαθητής, είχε στενή φιλία μέ τους ύπαξιωματικούς Σκαλτσά και Ζάγγο. Ή αντίδρασις εναντίον του Όθωνος είχε άρχισει τότε. Οι δύο ύπαξιωματικοί και ό Λώρης ήταν μέλη ενός από τους πολλούς μυστικούς συλλόγους πού, χωρίς όνομα, έτοιμάζαν την επανάστασι κατά του Βασιλέως. Όλη ή έργασία γινότανε παρά πολύ μυστικά. Οι συνωμοτάι είχαν κάθε λόγο νά πιστεύουν ότι κανένας άλλος δέ μπορούσε νά ξερή τά σχέδιά τους.

Έννε φαίνεται κάποτε ό Λώρης, άκολουθώντας τό γενικό ρεύμα, νά καταφύγη και αυτός στόν Ήπειρώτη μάντι, και νά ζητήση γιά μάθη την τύχη του. 'Ο Χατζηχρήστος έρωξε τά κωνιά—άσπρα και μαύρα. Τά μάζεψε και τά ξαναέρωξε. Και σε λίγο ειπε στό Λώρη όλα τά συνωμοτικά σχέδια αυτού και τόν δύο φίλων του: «Τι σάς κάνει ό Βασιλιάς πού θέλετε νά τόν διώξετε; Τρόμος τόν έμασε τό Λώρη. Τον παρακάλεσε νά μην εξακολουθήση, άλλ' ό μάγος του ειπε:

— Δέν θά πάθετε τίποτε. Νά πής όμως στους δύο ύπαξιωματικούς, τους φίλους σου, νά φυλαχθούν την ήμέρα πού θά μάθουν ότι σε κάποιον άλλον τόπο, μακριά, ή Κυβέρνησις έπιασε και έτουφέκισε πολλούς μαζί ύπαξιωματικούς συνωμοτάς.

Ό Λώρης έτρεξε στους φίλους του και τους ειπε την προφητεία. Εκείνοι έμειναν λίγων καιρό άκόμη στό στρατό, παρητήθησαν και έγιναν έμποροι σφουγγαριών. 'Ο Λώρης κατετάχθη στό Στρατό και έγινε ύπαξιωματικός... Πέθαναν 15 ή 16 χρόνια (κατά τό 1895 ή 63) και στην Ισπανία εικοσιπέντε ύπαξιωματικοί συνωμοτάι ανακαλύφθηκαν, κατεδικάσθηκαν εις θάνατον και έτουφεκίσθηκαν στη Μαδρίτη. Την ίδια νύχτα πού έφτασε ή είδησι στας Αθήνας, ό Σκαλτσάς και ό Ζάγγος, την ώρα πού ανέβαιναν από την Μητρόπολι στην πλατεία Συντάγματος, έδολοφονήθησαν έξω από τό Μετόχι της Πεντέλης. Τους έσκότωσε ό άνεπιός ενός ληστού, τόν όποιον είχαν έξοντώσει οι δολοφονηθέντες τόν καιρό πού ήταν άκόμη ύπαξιωματικοί.

Δύο χρόνια έμεινε στην Αθήνα ό Χατζηχρήστος. Τόν φεβρουάριον του 1850 τό φίδι άρρώστησε. 'Ο μάγος τό περιποιήθηκε πολύ, άλλα τό φίδι έπόφθη. 'Ο Χατζηχρήστος τό πήρε πρόφασι νά σφύγη γιά την Ήπειρο, όπου και πέθανε τό Γενάρη του 1902 πλούσιος από τά προϊόντα της μαντικής πού έξήγησε μέ τόση επιτυχία στην πρωτεύουσα.

Ό Σταχυολόγος

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Ό μεταδίδων και τό ελάχιστο μέρος του μυστικού του παύει νά εινε κύριος και του έτιλοίπον. *** Παλλοί δέχονται ν' άτιμασθούν γιά νά άποκτήσουν ένα τιμητικό παρίσημο.

Ή φιλόρεσκος όμοιάζει μέ την ώραία θάλασσα. Έπιφάνεια άκτινοβολούσα, άλλα πυθμήν άχανής και ύπουλος.

ΤΙΣ ΕΙ;

Ένας νεοσύλλεκτος φρουρεί μέσ' από την πόρτα του στρατώνος. Ένας άξιωματικός χτυπά την πόρτα...

— Τις εί; φτώ; ό σκοπός.
— Ζών... άνοιξε!
— Την νύχτα δέν αφήνω κανένα ζώο νά μπή μέσα! άπαντ' ό σκοπός.

Τό πρώτον
καλλιτεχνικών γεγονότων
της φθοιροπινής σαιζόν
Η ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ Κ. ΦΡΙΞΟΥ ΔΡΙΣΤΕΟΣ

ΑΙΘΡΟΣΑΙ ΕΡΗΜΕΙΔΟΣ «ΠΡΕΟΔΟΣ»
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΜΠΕΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κάμνω την άποψή μου να την υπνωτίσω, μά δεν έπιτυγχάνω τίποτε. Παραδόξως έχασε και την δύναμη α ό τ ή που είχε ως τώρα...

Όλα αυτά βέβαια είνε ύποπτα σημεία. Κάτι πρέπει να συμβαίνει και θα έχω τα μάτια μου τεταμένα.

Τό γεγονός ακόμη, ότι έπαυσε να γράφει ο τ ό ή μερολόγιό της, μου δείχνει ο τ ι ή

καλή κυρία βρίσκεται σ' άλλοκοτη ψυχική κατάσταση. Γι' αυτό θα συνεχίσω εγώ τας έντυπώσεις του ταξιδιού μου, από το σημείο που τις εγκατέλειψε η κ. Άρκερ.

Στό στενό του Βόργιο εφθάσαμε μόλις είχε μέσος τ ή κ. Μίνα μου είπε δείχνοντάς μου ένα στενό μονοπάτι πάνω στο βουνό, μέσα στο δάσος:

— Αυτός είναι ο δρόμος που πηγαίνει στον πύργο;
— Πού τ ό έχετε; τήν ρώτησα.

— Ό, είνε απλούστατο. Δεν έπέρασε από δω ο Ιωνάθαν; Δεν τ ά έχει περιγράψει όλα αυτά τ ά μέρη;

Πέριονομε τ ό μονοπάτι αυτό χωρίς να μιλούμε πειρά. Η καρδιά μας σφίγγεται. Τά αλογα τρέχουν άσυνκράτητα... Όσο προχωρούμε όμως η κ. Μίνα καταλαμβάνεται από ύπνησαν. Τέλος κοιμάται. Και μένα τ ά βλέφαρά μου κλείνουν. Γιατί άραγε; Αρχίζω να φοβούμαι, να διατάζω, εγώ που δεν έδισα ποτέ...

Έξαφνα άρχισα κ' εγώ να ζαλιζόμην. Έννοιωθα τήν καρδιά μου βαρύν. Τά αλογα τρέχουν, τριποδίζοντας όπωσ πάντα. Κοιτάζω μέσα σ' άμάξι και είδα τή Μίνα να κοιμάται ακόμη. Δεν άντεχε τώρα πολύ ή ώρα να βασιλεύη ο ήλιος και τ ό φώς λάμπει πάντα έπάνω σ' τ ά χιόνια.

Όλοένα και άνεβαίνουμε και όλα είνε άγρια και βραχώδη, σά νάνα έδω ή άκρια από τ ό κόμμα. Ξυπνώ τήν κυρία Μίνα. Αδύτη τη φορά ξύπνησε χωρίς πολλή δυσκολία και έπειτα έδοκίμασε να τήν ύπνωτισω. Αλλά δεν ύπνωτοίει στον ύπνωτισμό, δεν τόν δέχεται. Πάλι δοκιμάζω και προσπαθώ, αλλά τού κάκου, έως πού έσοκοτίνιασε.

Η κ. Μίνα είνε τώρα άγρυπνη, και έχει τόσο καλή όψη όπως ποτέ δεν τήν είχα δει. Έκπληττομαι και δέ μ' άρέσει αυτό. Αλλά δείχνεται τόσο χαρούμενη και τρυφερή κ' έχει τόσο έγνοια για μένα, πού έχω κάθε φόβο.

Ανάβω φωτιά, γιατί έχουμε μαζί μας καύσιμο ύλικό, και αυτή έτοιμάζει φαγητό. Στο μεταξύ εγώ ξεζεύω τ' αλογα και τ ά φέρνω σέ μέρος άπάνεμο για να τ ά ταγίσω. Έπειτα, όταν έγύρισα κοντά σ' τή φωτιά, τ ό δειπνο μας ήταν έτοιμο.

Τήν λέω να φάμε, μά εκείνη χαμογέλα και μου άπαντ ή ότι έφαγε, ότι πεινούσε τόσο όστε δέ μόρσσε να κρατηθ ή και να περιμένη. Μ έ σεβήθηκε και τρώω μόνος. Έπειτα τυλιγομάστε σέ γουναρικά, πλαγιάζουμε κοντά σ' τή φωτιά, και τήν λέω να κοιμηθ ή, ένθ' εγώ στέκο άγρυπνος.

Η ώρα περνά. Κάπου μακριά ακούγονται ούρλιαχτά λύκων. Η νύχτα εύτυχώς περνά χωρίς κανένα άπορόπτο.

Τό πρωί δοκιμάζω ξανά να ύπνωτισω τήν Μίνα μ' άλλοίμονο! Άν και κλείνει ύπνου τήν μάτια, δέ μπορεί ν' άποκοιμηθ ή. Ό ήλιος άνεβαίνει, όλοένα άνεβαίνει και τότε ο ύπνος τής έρχεται πολύ άργά, αλλά τόσος βαρύς πού δέ θέλει να ξυπνήσ η. Αναγκάστηκε να τήν σηκώσω, και να τήν βάλω κοιμωμένη μέσα σ' τ' άμάξι, όταν έβγα τ' αλογα και έτοιμάσα όλα για τήν άναχώρησή μας.

Η Μίνα κοιμάται ακόμη, κοιμάται και φαίνεται στον ύπνο της πύ όντης και πύ όδοδόκινη από πρώτα. Και αυτό δεν μ'

άρέσει. Και φοβάμαι: Φοβούμαι όλα τ ά πράγματα, όπως και τή να σκεφθώ. Μά πρέπει να έξακολουθήσω τ ό δρόμο μας. Ό ήλιος πού άγωνίζομαι είνε περί ζωής και θανάτου και δεν πρέπει να μείνουμε πίσω.

Νοεμβρίου 5, πρωί. Όλη τήν ημέρα χθές όδοπορούσαμε άδύκοπα. Όσο προχωρούμε έμπρός τόσο τ ό μέρος είνε άγριο. Μιά τρυμερή έρημία μ' άς περιζώνει, σάν να μ ή πάτησε ποτέ έδώ γύρω τ ό πόδι του άνθρωπος επί χρόνια.

Έχω έν τούτοις να διηγηθώ άλλοκοτα πράγματα σήμερα. Άν τ ά έβλεπα μόνον εγώ και τ ά έσημείωνα σ' τ ό ημερολόγιό μου θα μ' έπερναν για τρελλόν και δεν θα μ' έπίστευαν. Τά είδε όμως και η Μίνα...

Γράφω τ ό όνομά της και η καρδιά μου σφίγγεται. Η άνηλική κυρία δεν είνε καλά. Όσο προσεγγίζουμε στον κατηραμένο πύργο τού κόμης τόσο φαίνεται πειό άλλοκοτη.

Αδύτη τη στιγμή πάλιν κοιμάται. Κοιμάται βαθιά. Παιδιά και σέπτοιμαι να φάγω. Πλησιάζω να τήν ξυπνήσω να λάβη μέρος σ' τ ό έργο, μά στέκεται αδύνατον. Είνε βυθισμένη, δεν μπορεί να σηκωθ ή...

Σκέπτομαι μήπως ο ύπνος αυτός όφείλεται είνε γοητεία προερχόμενη από τ ά μέρη αυτά, σ' τ ά οποία κατοίκησε επί τόσ η τ ή κ. Μίνα; Θά ήτο δυνατό ίσως αυτό για τήν Μίνα, ή όποια είνε μόλυνμένη από τόν Βρυκόλακα.

Στάς σκέψεις αυτές ήμουν βυθισμένος, όταν έξαφνα μ' έπληξε ο ύπνος.

Πόσο κοιμήθηκα; Επί όρας πολλές, άσφαλώς, και τ ά αλογα έτρεχαν έν τ ή μεταί και έταξιδεύαμε κοιμισμένοι.

Όταν ξύπνησα άπ' τόν άνεξήγητο αυτόν ύπνο ο ήλιος έφτανε πρός τήν δύση του. Έκιντάζει γύρω μου και είδα, ότι είχαμε πιάσει σ' τ ό πύό άπομακρυνμένο και πύό άγριο μέρος τής έρημιάς αυτής. Έμπρός μας ύπνωτοσαν ένας ψηλός βράχος, κομηνώδης και άπτομοσι! Έπάνω στον βράχο ήταν χτισμένος ένας πανψηλός, τεταράτος, μεσαιωνικός πύργος, έτοιμόρροπος, έρημος, έπιβλητικός.

Ήταν ο πύργος τού κόμης Δρόκουλα!

Ναι, ήταν άκριβώς ο ίδιος όπως τόν περιέγραφε σ' τ ό ημερολόγιό του ο Άρκερ, με τας στοές του, τας επάλξεις, τας πολέμιους τας τας μεγάλες πλακόστρωτες αούλες του, τας σιδηρόδρατες μεγάλες πόρτες του...

Τό να μ ή κανείς στον πύργο είνε λιγάκι δύσκολο. Πάντως δεν θα έκάγαμε τέτοια τέλεια. Ό κόμης φεύγοντας κλείδωσε τήν πόρτα και ο Ιωνάθαν έφυγε άπ' τ ό παράθυρο. Πάντως πρέπει να λάβουμε τ ά μέτρα μας. Σέ λιγάκι νυχτώνει. Η άδελφή τού κόμης τ ό αρχίζουν να τρυφούζουν έδώ γύρω. Είνε πονηρές, κακές και σκληρές. Ο Ιωνάθαν μ' ές περιέγραψε θανάσια. Πρέπει συνεπώς να προσφύλαχτούμε. Έν τούτοις όσο μου μένει καμιάς ώρ ή βρεννήσω παντού.

Πόσο θα ήμουν εύτυχισμένος αν εύρισκα έν όσφ είνε ακόμη ήμεροί τ ά φάρμακα μέσα σ' τ ό ποία αναπαύονται!

Η Μίνα φαίνεται ήτχη, δεν βαρύνει πλέον τ ά βλέφαρά της ο ύπνος.

Όταν έν τούτοις έπιασα τ ό χέρι της να τήν βοηθήσω να πετ ήρ ή από τ ό άμάξι, είδα πώς τ ό χέρι αυτό ήταν καμμένο πρής τ ής.

Φοβήθη; τήν ρώτησα.

Όχι, μου σπάντησε, δεν είνε φόβος αυτό πού νοιώθα. Είνε κ' τ ί άλλο πού δεν μ' ισοψά να τ ό εκφράσω. Μου φαίνεται πώς αυτός ο πύργος κάθεται σ' τήν καρδιά μου. Σ' τή σκέψη ότι έδώ μέσα έκινδύνει ο Ιωνάθαν ή καρδιά μου σφίγγεται. Αισθάνομαι και σ' τ ά άγωνία.

Έχετε θάρρος, τής είπα.

Η νύχτα πλησιάζει, κ. καθηγητά.

Τό βλέπω.

Μόλις ο ήλιος; κρυφτεί πίσω από τ ά χιονισμένα αυτά βουνά.

Ξέρω τ ή θέλετε να π ήτε. Μιλάτε κ' ε τ ή ε σ...

Ναι.

Μην τας φοβείσθε. Δεν θα μ' ορρέσουν να μ' άπληρώσουν.

Δεν θα πλησιάζουν σ' εμάς. Έμένα όμως πού είμαι μόλυνμένος και δεν κρατώ έπάνω μου άγιο άγρον;

Θά σ' άς προσπατήσω, κ. Μίνα.

Φαντάζεστε ότι θα τολμήσουν να μ' άπληρώσουν άπάνεμο; Έ' άντιληφθού τήν παρουσία μας έδω πέρα; (Άκούουσι)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ:

Τό νέο τρομακτικό και παράδοξο μυθιστόρημα τού Άγγλου συγγραφέως τού «Καπετάν Βρυκόλακα» Μπέρκμ Στούκερ:

«Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ»

Θά σ' άς γοητεύη, θά σ' άς συναρπάσ η, θά σ' άς κάμ η να νοιώσετε τας άνατριχίλας τού τρόμου!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η καρδιά του χτυπούσε σ' τ ό άκουσμα τού καλίσματος τών αλόγων πού άπεμακρύνοντο.

Έξαφνα τ ά τρία αλογα τού κόμης πούσαν δεμένα εκεί κοντά άρχισαν να χρεμίζουσιν και να πηδούν σάν δαιμονισμένα.

Ό κόμης τ ά άκουσε και πάγωσε ή καρδιά του. Ό θόρυβος πού έκαναν θά έφτανε σ' τ' αυτιά τού Διέγου Διάδ κ' τών άνθρώπων του και θά γύριζε πίσω.

Έτσι πράγματι και συνέβη.

Ό καλίσματος τών φευγόντων ίππών σταμάτησε έξαφνα. Άρα είχαν άκούσει τούς χρεμτισμούς και είχαν ύποψισθ ή.

Ό κόμης έλυσσοδσε από μανίαν. Ό Λαντρώ τινάχτηκε τότε έπάνω, τόν πλησίασε και τού είπε:

— Πρέπει ν' άποφύγουμε τήν συμπλοκή αυτή.

— Γιατί;

— Γιατί απλούστατα ο Διέγος Διάδ δεν θα λάβ η μέρος σάν θρασυδαίλος πού είνε. Θ' άφήρη να μ' άς ριχτούν οι άνθρωποι του. Και είτε τραυματισθούμε, είτε σκοτωθούμε αντίο άπαγωγ ή, αντίο έρω! Αυτός θα τήν καιρό να καιρό να γύριση πίσω και να κάμ η τούς γάμους του με τήν Δολόρα, μ' όλη του τήν ήσυχία.

— Έχεις δίκιο, είνε ο κόμης.

— Άς πηδήσουμε, λοιπόν, κύριε, από τ ό παράθυρο έν όσφ είνε ακόμη καιρός, άς καβαλλήσουμε και άς φύγουμε. Άκούτε; Οι έλθροι μ' άς πλησιάζουν. Και τ' αλογα τ ά δικά τους χρεμτίζουσιν διαρκώς.

Ό κόμης δεν περιέμενε περισσότερο.

Άν και τ ό ύψος ήταν μεγάλο πήδησε από τ ό παράθυρο κάτω και ο Λαντρώ τόν άκολούθησε.

Δυστυχώς όμως ήταν πλέον άργά.

Οι έλθροι τών ελχων φάσαν με τ ά ξίφη γυμνά και προχωρούσαν πρός τήν καλύβα προσεκτικά.

Ό Διέγος Διάδ έβράδιζε όπισθεν τών λυσσών έξ όργης.

Ό Τρουξίλλος έμύριζεν έπίσης τόν άέρα άναζητώντας τούς δύο αυτούς άνθρώπους πού τού έπ' ορρέιτοσαν τόσα καλά.

Η ύπόλοιπη συντροφιά άτελειότο από τόν Λαζαρίλλον, από ένα θαλαμηπόλο τού πύργου όνομαζόμενον Θωμά και πέντε τ' έξόχους τής Άγίας Έρμανδάντης, άποειλούντες τήν φρουράν τής Άγρίας.

Ό κόμης και ο Λαντρώ κρυμμένοι πίσω από μερικά βαρέλια σιωπούσαν.

Ό Διέγος Διάδ έκρίνευ έξαφνα τ ά αλογα τού κόμης και άφησε κραγγή λύσση. Ίδειντο τ ό τοίον τόν έξήγησε πρ ό παντός ήταν τ ό ότι έκρίνευ, ότι ένα από τ ά αλογα αυτά είχε γυναικείο έπίπλο και προοριζέτο συνεπώς για τήν Δολόρα.

Οι άνθρωποι τών ελχων άρχισαν έν τ ή μεταξύ να ψάχνουν.

— Είνε έδω! Τους κρατούμε! έφώναξε με μανίαν ο Διέγος Διάδ. Προσέταξε μήπως σ' άς διαφύγουν και κυρίως αυτός. Θέλω να μου τόν πιάσετε ζωντανό ή νεκρό!

Οι άκούονθοι τού Διάδ έρριπύσαν κ' έψαχναν παντού.

Ένας από αυτούς έφτασε πρ ής τών βαρελιών. Έκιντάζε πίσω από αυτά και είπε:

— Δεν είνε ούτ' έδω. Μόνον σ' τήν τρυφή βλέπω.

Πίσω από τόν στύβον τών σκουπιών αυτών γονατιστοί ο κόμης και ο Λαντρώ, περιέμεναν μ' άνεπομονή, έτοιμοι να κυροβόλησουν.

Ό Διέγος Διάδ άνυπομονούσε.

Έξαφνα ο Λαζαρίλλος, ο όποιος είχε προχωρήσει έμπρός από τούς άλλους έκαύνασε:

— Έδώ υπάρχουν ένα ξυλοκάλυβο!

Ό Διέγος Διάδ προχώρησε και μόλις αντίκρυσε τήν καλύβαν έγέλασε σαρκαστικός.

— Όστε έδω κρύβεται ο γενναίος μας; έφώναξε. Πολύ ώραία. Δεν θα μ' άς έφύγει, σ' τ ό έγγυώματι. Άς λάβουμε λοιπόν τ ά μέτρα μας. Σ' τ' Τρουξίλλο και σ' τ' Θωμά πάρτε τ ά αλογα τού κ. κόμης, πηγαίνετε τα εκεί πού έχουμε και τ ά δικά μας και φυλάτε τα άγρυπνως έως ότου σ' άς φωνάξω. Σεις οι άλλοι άκολουθείστε με.

Ό Τρουξίλλος και ο Θωμάς έλυσαν τ ά αλογα και τ ά παρέσουσαν μακριά.

Τήν ίδια στιγμή δυό σκιές έσηκώθηκαν πίσω από τ ά βαρέλια.

Ό κόμης και ο Λαντρώ.

— Ό, ψιθύρισε ο Λαντρώ καταστεινωχρημένος, δεν είνε μόνο δολοφόνοι αλλά είνε και κλέπτες. Πάνε τ' αλογα μας! Τώρα τ ή θα κάνουμε;

Ό κόμης δεν άποκρίθηκε. Σκεπτότανε.

Πραγματικώς ή θέσις των ήτο άπελπιστική! Από παντού έφ' ορβήσαν έμπόδια άνυπόβλητα, ένθ' ή ώρα περνούσε, ένθ' τ ά μεσάνυχτα, ή ώρα τήν όποια είχε όρίσει σ' τήν Στεφανίνη, έξύγαναν.

Τώρα ή ώρα είνε άδύνατον... κ' είνε ολόκληρος λείψος, έκτός τών άλλων, τόν έξώριζαν από τή Δολόρα. Τό στήθος του άγωνιούσε, ή παραφροσύνη τής άπελπισίας έλαμπε μέσ' σ' τ ά μάτια του.

— Καλά λοιπόν, είπε άγριος, άς πεθάνουμε άφου πρώτα σκοτώσουμε μερικούς άπ' τούς έλθρους μας.

— Πρός θεού! τού έψιθύρισε ο Λαντρώ, μ' ήν παραφέρεσθε!

— Γιατί; Μήπως έλπίζεις ακόμα; Κανένα θαύμα;

— Καμιά φορά δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβή! Άς παρακολουθήσουμε από κοντά τόν δόν Διάδ και ύστερα κανονίζουμε τήν πορεία μας σύμφωνα με τή δική του. Αυτό μπορεί και να μ' άσώση.

Έτσι, έρχοντες, από δένδρο σέ δένδρο, πλησίασαν τήν καλύβα.

Ό δόν Διάδ κ' οι άνθρωποι του άφου έφεραν γύρω όλη τήν καλύβα είχαν σταθεί μπρός σ' τήν κλειστή πόρτα τής.

— Μήπως πρέπει να τή σπάσουμε; ρώτησε ο Λαζαρίλλος έξοφουλκώντας.

— Μιά στιγμή!... Άς βεβαιωθούμε πρώτα ότι είν' έδω μέσα.

Και λέγοντας αυτά ο δόν Διάδ χτύπησε τήν πόρτα. Σέ λίγο ο γέρο Ζουάν, μισοτυμένος και νυσταγμένος ακόμα, τούς άνοίξε.

— Άκούσε, φίλε μου, τού είπε ο δόν Διάδ. Σ' αυτό τ ό μέρος έχω δώσει ραντεβού μ' έναν εύπατρίδη συγγενή μου! μήπως βρίσκειται έδω.

Ό Ζουάν χαμογυρήθηκε, έτριψε τ ά μάτια του κ' άπάντησε:

— Ξέρω κ' εγώ;.. Μπορεί να είνε αυτός...

— Ό συγγενής μου, έξακολουθούσε ο δόν Διάδ, είνε ψηλός, λεπτοκαμωμένος και ξανθός! έχει ξενική προφορά, όπως κ' ο ύπηρέτης του.

— Άκριβώς!... Αυτός είνε!.. Βρίσκονται άπάνω!...

— Άλήθεια; Και τι κάνουν;

— Κοιμούνται.

— Είσαι βέβαιος ότι δεν βγήκαν έξω.

— Βεβαίως, για να βγούν έξω έπρεπε να περάσουν από δω όποτε θα τούς έβλεπα.

Ό δόν Διάδ μετά βίας έσυγκράτησε ένα έπιφώνημα θριάμβου.

— Θέλετε, κύριε, ρώτησε ο σκρινός, ν' άναβήτε ο ίδιος έπάνω ή μήπως προτιμάτε να πάω εγώ να τούς ξυπνήσω.

— Ούτε τ ό ένα, ούτε τ ό άλλο! άπάντησε ο Διάδ.

Κ' άλλάζοντας τόνο φωνής έρώτησε με τραχύτητα:

— Πόσο κοστίζει τ ό σπίτι σου;

— Τι είπατε; ρώτησε ο Ζουάν έκπληκτος.

— Σ' έρωτά αν θέλεις να πουλήσης τ ό σπίτι σου;

Ό σκρινός άνασχημάθηκε κ' είπε περήφανα:

— Τό σπίτι μου δεν είνε για πούλημα!

— Και αν σου έδωνα γ' αυτό πηνήτα δουκάτα;

— Μ'ε περιπαίζετε, έξοχώτατε; Ένας άρχοντας, καθώς έσείς, τ ή θα τ ό κινή αυτό τ ό παληοκάλυβο;

— Τι σέ μέλλει; Είνε ιδιοτροπία μου!

— Θα τ ό σκεφθώ! άπάντησε ο Ζουάν, κ' αύριο βλέπουμε...

— Όχι, αύριο! Αδύτη τη στιγμή πρέπει ν' άποφασίσω.

Ό Ζουάν τότε ύποχώρησε κάκχαρος.

— Ά, καταλαβαίνω! είπε. Θέλετε να κάνετε κακό στον άφέντη πού κοιμάται άπάνω;

Τά μάτια τού δόν Διάδ άστράψαν, ή φωνή τής άγριο και ύπεροπτικό τόνο.

— Είσαι πολύ παράξενος. Πάρτε τ ά πηνήτα δουκάτα και φύγε γρήγορα!

— Όχι! φώναξε ο γέρος έντονα. Ποτέ, ποτέ, σ' άς είμαι εγώ ξοντανός τ ό σπίτι μου δέ θα χ' άρνησιν ή για μ' άκμα! Κρατείστε τ ά χρημάτα σας και κρατάτε εγώ τ ό σπίτι μου.

Ό Ισπανός χαμογέλασε σαταγικά.

— Δεν τ ό πούλας, είπες;

— Όχι, δεν τ ό πούλαω!

— Καλά λοιπόν! Τότε κ' εγώ τ ό παίρνω μόνος μου!

— Ά, τ ό διάβολο!... Και με πού δικαίωμα; φώναξε ο χωρικός κ' άπλώνοντας τ ά χέρια τόν έξερμάσσε από τόν τοίχο ένα παληό τουφέκι πού κρεμόταν εκεί.

Ό Διάδ ύψωσε τούς ώμους κ' είπε:

— Νά!... για δες!...

Και σφύγγοντας τού έδειξε δύο τοξότες τού τάγματος τής Άγίας Έρμανδάντης τής Ιερής Έξεάσεως.

Ό γέρος άγνώρισε τήν φοβερή στολή τών οργάνων τής τρυφερής έταιρίας και τ ό τουφέκι έπεσε άπ' τ ά χέρια του. Τρέμοντας ολόκληρος έβλινε τ ό κεφάλι.

— Φύγε, κρεμίσου, παληοχωριάτη! είπε ο Διέγος πετώντας του τ ά πηνήτα σκαθιά, και πρόσθε μ' ήν σφύριξε και δ' ή πίσω σου, γιατί αλλοιώνω...

Ό Ζουάν δεν έπερμένε να τού τ ό πούν και για δέσση φορά κ' έφυγε με λυγμούς.

Ό Λέλιος κ' ο Λαντρώ κρυμμένοι πίσω από τόν κομμό ενός τερασίου δέντρου είχαν άκούσει από μακριά τ ό διάλογο τού δυστυχισμένου Ζουάν και τού δόν Διέγου. Σέ λίγο, όταν ο Ζουάν έγινε άφαντος, είδαν τόν δόν Διέγο να μαζεύη γύρω τούς άνθρώπους του.

— Χαίρετε, άνδρείοι μου! τούς είπε, γιατί σ' έτοιμάσα μίαν αυτοκρατορική άπόλυση.

— Τι είνε; ρώτησαν όλοι μαζί.

— Έμπρός! βάλε φωτιά σ' όλες τας γωνίες τής καλύβας.

Αμέσως τότε οι τούτοι άναψαν τούς δαύλους των και μ' εύθυμα έτρεξαν πρός τ ό σπίτι.

Ό δόν Διάδ άκωναντίας άπομακρύνθηκε κάπως για να μ' ορρέσ η από θαυμάσια καλλίτερα τ ά κατόρθωμά του.

(Άκούουσι)

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

[Από τα χρόνια της Γαλλικής Τρομοκρατίας. — Ο Ροβεσπιέρρος και το σκάνι. — Το παιχνίδι της ζωής και του θανάτου. — Ο άγνωστος νέος και το ανθρώπινο κεφάλι. — Μία συγκινητική αποκάλυψη.]

Ποιος δεν έ γνώρισε από την Ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης το Ροβεσπιέρρο, το φοβερό τρομοκράτη, που διέπραξε τόσα κακουργήματα, που έστειλε χιλιάδες ανθρώπους στη λαμψη, μέχρις ότου νικημένος, οίκτος και άπαισιος, ώδηγηθή και ο ίδιος στο κόκκινο λίκνιο; Είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος αφού έχορτασε το πάθος του έναντι των έχθρων του, έστράφη έναντι των φίλων του και ληρομάν κάθε δεσμών ευγνωμοσύνης, τους έβουσε από το βιβλίο των ζωντανών!

Την εποχή που αναφέρεται το ακόλουθο ιστορικό επεισόδιο, ο σκληρός Ροβεσπιέρρος ήτο στο κατακόρυφο της δόξης του. Η παρουσία του έπροξενούσε φόβο και τρόμο. Το αίμαόδο βλέμμα του επέφανε και τους πιο τολμηρούς. Και όμως ο άγριος αυτός και ακονώντης άνθρωπος έννοιωθε μερικές φορές την ανάγκη να βολση με τη συντροφιά των άλλων λίγες στιγμές διασκεδάσεως, και ως έσχεδιαζε όλη τη νύχτα έγληματα δήθεν «προς σωτηρίαν της Πατρίδος».

Μετά το δείπνο, ταχτικά έσύναξε εις το «Καφέ ντε λά Ρεζάν». Αμα έμπαινε, με βήμα κανονικό και χωρίς τους συνηθισμένους τύπους της έθιμοταξίας, έπληγαν σαν αυτόματο σε μία γωνία, όπου βρισκότανε ένα τραπέζι για εκείνους που ήθελαν να παίζουν σκάκι. Ο Ροβεσπιέρρος καθότανε κει και άρχιζε να τακτοποιεί τα πιόνια, περιμένοντας εκείνον από τους πελάτας που θα ήθελε να παίξω μαζί του. Ο πιο τολμηρός από τους παρόντας έπλησάζε τότε, έπαιρνε θέσι απέναντί του και χωρίς τους περιττούς προλόγους της γνωριμίας, άρχιζαν το παιχνίδι. Τis περισσότερες φορές όμως, είτε γιατί αυτός ήτανε έξοχος σκακιστής, είτε γιατί οι αντίπαλοι του φοβισμένοι δεν ήθελαν να τον δυσχεραστήσουν, έχαναν και έτσι ο πανίσχυρος Ροβεσπιέρρος έφαινε από το καφενείο νικητής και ευχαριστημένος. Είχε παρατηρηθεί όμως ότι σιγά-σιγά ότι ο άδελφός των πελατών του καφενείου άραιωνότανε. Κάθενας απέφευγε να συναντάται με το φοβερό τύραννο και να έπισυρη την όργη του ή την προσοχή του.

Ένα βράδυ, που, κατά την συνηθεία του ο Ροβεσπιέρρος, καθήμενος στην ίδια θέσι, έδακτοποιούσε τα πιόνια και περιεμενε με άπαθεία την εμφάνισι άντιπαλου, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας νέος ώραιος, με πολύ ώραιος, κομψός και άξιοπρεπής. Ο νέος έβγαλε το μανδύα του, έχαιρέτησε με χαριτωμένη κίνησι της κεφαλής τους παρευρισκόμενους και έπειτα με σταθερό και άπορασιτικό βήμα έπληε κατ' έυθείαν στο τραπέζι του σκακιού και έκάθησε.

Αν ο Ροβεσπιέρρος έσήκωνε εκείνη τη στιγμή τα μάτια ήθελε έκπληγ, χωρίς άμφιβολία, για τα κανονικά χαρακτηριστικά του νέου, για την άσπράδα του προσώπου του, για την όμορφη του. Οι άλλοι πολίται στους όποιους έπλησε ήτο άγνωστος, τον έκοίταζαν και έθαύμαζαν. Αλλά το μάτι του αίμαόδο τυράννου ήτο καρφωμένο στην πλάκα του σκακιού, με τ' άπειρα και τα μαύρα τετραγώνια της. Η φωνή του νέου, καθαρή και γεμάτη θάρρος, έτράβηξε την προσοχή του:

— Πολίτα, ειπε ο νέος, το παιχνίδι χωρίς συμφέρον, δεν προκαλεί ένδιαφέρον. Μου άρσκει να παίζω με στοίχημα!

Ο Ροβεσπιέρρος έκπληκτος για το θάρρος του νέου — ένφ συνήθως κανείς δεν τολμούσε να του απευθύνη πρώτος τον λόγον — και όλιγόλογος εκ φύσεως, άπήνησε με δύο λέξεις:

— Τι προτείνεις;

— Πολίτα, ειπε ο άγνωστος, όταν έχω κανείς την τιμή να παίζω μαζί σου, δεν πρέπει ν' άκολουθεί τα παλιά και τα συνηθισμένα. Είσαι πανίσχυρος. Έπομένως ανάλογο πρέπει να ειπε και το στοίχημα.

— Τι προτείνεις; έμούγγρισε για δεύτερη φορά ο Ροβεσπιέρρος.

— Ένα κεφάλι! Στοίχηματίσεις ένα κεφάλι; Όποιο σου ζήτησω, όταν χάσης!

— Λέχομαι! άπήνησε ο τρομοκράτης και τα μάτια του λάμπανε στην ιδέα του αίματος.

Ο ίδρυτης της Τρομοκρατίας που οι σύντροφοί του τον όνόμαζαν «Ο Αδωροδόκητος», έθεωρείτο ά ο όλους σκακιστής άκαταμάχητος. Στην περίστασι όμως αυτή, άν και προσπαθούσε πολύ, άν και έβγαλε όλα του τα δυνατά, με δυσκολία κρατούσε την άπυνηκή θέσι, την όποία άναγκάστηκε γρήγορα να πάρη. Ο τολμηρός νέος έπαιζε με καταπληκτικό θάρρος και έπιτηδειότητα χωρίς τους συνηθισμένους διαταγμούς, χωρίς άμφιβολίες, «έπληε φαλάγγη» τον αντίπαλό του, τον κατατρόπωσε. Ο Ροβεσπιέρρος άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι ένιγηθη. Έσήκωσε το κεφάλι, έσταύωσε τα χέρια στο στήθος και έκοίταζε κατάματα τον αντίπαλό του, σαν να τον ρωτούσε τι έζητούσε τώρα απ' αυτόν ως κέρδος της νίκης του.

Τότε για πρώτη φορά ο νέος έννοιωσε να χτυπά δυνατά ή καρδιά του. Έβγαλε το τρεμάμενο χέρι του μέσα στην τσέπη του, έβγαλε ένα χαρτί και το άπλωσε άνοιχτό επάνω στο τραπέζι. Ήτον χάρις της κεφαλής ποινής στον κόμητα Ντε Μπουισσών,

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΥΡΕΜΑ

Του Πιερ Μπιλλας

Ο Ιάκωβος Μονεσσι έσυνώνας, έχασιμουρήθηκε πέντ' έτη φορές, όχι γιατί ένόσταζε, αλλά από τεμπελιά. Ντύθηκε, άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του, έκύταζε τον γαλανόν ουρανόν, την γαληνεμένη θάλασσα, την πλατεία στην όποία έπερατούσαν μερικοί παραθερίζοντες και... έαναχασμουρήθηκε.

Με τι ν' άπασχοληθώ σήμερα; έφιθύρισε.

Είχε φθάσει στον Άγ. Ερμίκιον πρό τριών ήμερών, μικρή Νορμανδική πόλιν, που χρησίμευε ως θερινή διαμονή σ' ένα από τα πολλά πλούσιες οικογένειες. Ο Ιάκωβος είχε εγκαταλείψη στο Παρίσι τη φιλενάδα του τη Μαγδαληνή, μια γυναίκα άπαισι και άπορητική, ή όποία τον έστενοχωρούσε διαρκώς.

Εν τούτοις έστενοχωρείτο μόνοις. Του ήρχετο να πάρη το πρώτο τραίνο και να γυρίσει κοντά της, τέλος του πέρασε και ή στενοχωρία αυτή κι' άρχισε να σκέπτεται πως θα περάση την ήμερα του. Με τα χέρια του έχάιδυε τα μαλλιά του, όταν του κατέβηκε να τη κόψη έτσι για να κάνει κατί. Κατέβηκε λοιπόν τη σκάλα του ξενοχείου και έρώτησε μία θαλαμηπόλη:

— Μήπως υπάρχει κανένας κουρέας εις το Άγιον Ερμίκιον;

— Μάλιστα, κύριε. Κατεικει στο άκρον του χωριού.

Την ευχαρίστησε και έτέθη εις άναζήτησιν του κουρέως. Στο δρόμο έσκέπτετο πάντοτε την Μαγδαληνή. Τέλος έμπηκε σ' ένα μαγαζί που πουλούσαν ταμπάκο και ζήτησε πληροφορίας. Ο κουρέας έντυχε να βρίσκει εκεί και τον τόν ύπέδειξε. Ήτανε ένα γυναικό παιδί και κρατούσε μια εργαλειοθήκη στα χέρια του' όνομαζόταν 'Αλφρέδος.

— Είστε ο κουρέας; ρώτησε ο Ιάκωβος.

— Μάλιστα.

— Ελά να κόψω τα μαλλιά μου.

— Εύχαριστας. Πάμε.

Δεν ειπον τίποτε άλλο. Άρχισαν να βαδίζουν. Και ο μόν Ιάκωβος ένόμιζε, ότι ο κουρέας τον όδηγούσε στο μαγαζί του, ο δε Άλφρέδος ο όποιος δεν είχε μαγαζί, αλλά έδωκε.

Λεγε στο σπήτι των πελατών του, ένόμιζε ότι αυτός ο «Παρισινός» τον όδηγούσε σπήτι του. Έξω από ο Άλφρέδος ζαλισμένος από τον ήλιο, πέρασε στο άλλο πεζοδρόμιο κι' έσταμάτησαν μπρος σε μια πόρτα άνοιχτή πουχε σκάκι. Ο Ιάκωβος νόμισε πως φτάσανε στο μαγαζί ή στο σπήτι του κουρέως και μπήκε στην είσοδο έλευθερα. Ο Άλφρέδος νομίζοντας πάλιν πως ο Ιάκωβος μπήκε στο σπήτι του τον άκολουθησε.

Έπέρασαν ένα διάδρομο και μπήκανε στο πρώτο άνοιχτό δωμάτιο πουτuche μπρος τους. Ήταν καλώς έκπλαμένο, αλλά πολύ άκατάστοχα. Γυναίκα ρούχα ήσαν ριγμένα σ' ένα κρεβάτι και σε διάφορα καθίσματα.

Επίσης κοντά στο κρεβάτι ύληχεν ένα γυναικείο γυγιος κάλτσες μεταξωτές και ένα ζεύγος παντοφίλες. Ο Ιάκωβος έσκέπτετο: «Τι άκατάστατη πόλιν αυτή ή γυναίκα του κουρέως!» Έκάθισεν τέλος μπρος σε μια τουαλέτα, και ο Άλφρέδος έβγαλε τα εργαλεία του κι άρχισε να του κόβη τα μαλλιά. Είχαν φτάσει τα μισά της δουλειάς όταν άκουσαν μια γυναικεία φωνή πίσω τους. Έστρεψαν και είδαν μια νεαρή γυναίκα με ένα λεπτό πενιούρα, που μόλις θάχε βγει από το μπάνιο της. Η κυρία τους κύταξε μ' ένα ύψος σοβαρό και τους ειπε άσπρη.

Είσαθε πολύ άναιδεις κύριοι! Πώς έτολήμισατε να μπήτε στο ιδιαίτερο δωμάτιό μου; Κύριε, σεις που είσατε μισοκουρεμένοι είσατε ένας χοντράνθρωπος ένα γουρού...

Τα είχαν χάσει και οι δύο. Ο Ιάκωβος μόλις μπόρεσε να γυρίσει στον κουρέα:

— Όστε δεν ειπε το εργαστηριό σου έδω, Άλφρέδε;

— Αλλά όχι, κύριε. Ευρίζω τους πελάτες στο σπήτι. Σας είδα που μπήκατε έδω και ένόμισα ότι ειπε το σπήτι σας.

Έκατάλαβαν άμέσως τη γκάφα τους κι' έσπευσαν να ζήτησουν συγγνώμην. Η κυρία θά ήθελε να ντυθή βέβαια, δεν μπορούσαν να μένουν εκεί. Και κατέβηκαν γρήγορα γρήγορα εις σκάλες, ο ένας με το ψαλίδι στο χέρι κι' ο άλλος μισοκουρεμένος βλαστημώντας, γυρνώντας...

Μετρο. Ι. Γερζελ

σε μια τουαλέτα, και ο Άλφρέδος έβγαλε τα εργαλεία του κι άρχισε να του κόβη τα μαλλιά. Είχαν φτάσει τα μισά της δουλειάς όταν άκουσαν μια γυναικεία φωνή πίσω τους. Έστρεψαν και είδαν μια νεαρή γυναίκα με ένα λεπτό πενιούρα, που μόλις θάχε βγει από το μπάνιο της. Η κυρία τους κύταξε μ' ένα ύψος σοβαρό και τους ειπε άσπρη.

Είσαθε πολύ άναιδεις κύριοι! Πώς έτολήμισατε να μπήτε στο ιδιαίτερο δωμάτιό μου; Κύριε, σεις που είσατε μισοκουρεμένοι είσατε ένας χοντράνθρωπος ένα γουρού...

Τα είχαν χάσει και οι δύο. Ο Ιάκωβος μόλις μπόρεσε να γυρίσει στον κουρέα:

— Όστε δεν ειπε το εργαστηριό σου έδω, Άλφρέδε;

— Αλλά όχι, κύριε. Ευρίζω τους πελάτες στο σπήτι. Σας είδα που μπήκατε έδω και ένόμισα ότι ειπε το σπήτι σας.

Έκατάλαβαν άμέσως τη γκάφα τους κι' έσπευσαν να ζήτησουν συγγνώμην. Η κυρία θά ήθελε να ντυθή βέβαια, δεν μπορούσαν να μένουν εκεί. Και κατέβηκαν γρήγορα γρήγορα εις σκάλες, ο ένας με το ψαλίδι στο χέρι κι' ο άλλος μισοκουρεμένος βλαστημώντας, γυρνώντας...

Μετρο. Ι. Γερζελ

καταδικαι μένον ν' άνεβή την άλλη μέρα στην καρμανιόλα.

— Υπογράψατε! ειπε ο νέος.

Ο Ροβεσπιέρρος έβριζε μια ματιά στο έγγραφον, και άμα είδε ότι ο νέος δεν του ζήτησε έκτελεσιν άλλα χάριν, έδάγκασε τη χείλη του. Συνεπής όμως στην ύπόσχεσιν του, υπέγραψε, έπαιξε την πέννα δυσχερατισμένος διότι έχαιριζε τη ζωή εις ένα γέρο έγγονό, έτυλίχθη στο μαύρο μανδύα του και απότομος, χωρίς ν' άπαραιτήση τον νικητή του, έφυγε από το καφενείο.

Αναβέτος ο νέος, γεμάτος χαρά και συγκίνησι έφυγε με λίγα φέρνοντας στον κατάδικο την άπροσδόκητη χάρι που την είχε πάρει με το θάρρος του και την τέχνη του. Το περιεργό τοπίο της γωνίας έβγαλε γρήγορα γνωστό σε όλο το Παρίσι. Φαντασθήτε τη την έκπληξη του κόσμου, όταν άργότερα έμαθε ότι ο τολμηρός σκακιστής, ο ώραιος και κομψός νέος, ήτο ή κόρη του γέρου κομψού, η δεσποινίς Αδέλα ντε Μπουισσών, ή όποια για να γλυτώση από τα χέρια της από τη λαμψη όπενόνησε το σκακίγνιμα αυτό και το έφερε σε τέλος!

Ο Ιστοριογράφος

ΑΙΩΡΑΙΣΤΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

[Στα χρόνια της Βενετίας. — Μια νύχτα κοντά στη Γέφυρα των Στεναγμών. — Η κόρη με την εσάρπα και ο άγνωστος σωτήρας. — Δικό μου ειπε το χέρι! — Όπου θαυματουργεί το μολύβι ενός ζωγράφου.]

Στα παλιά Βενετσιάνικα χρονικά σώζεται ή παρακάτω ιστορία, που έχει κύρια της πρόσωπα έναν Έλληνα και ένα Βενετσιάνο καλλιτέχνη:

Ένα βράδι χεινοποριάτικο, στα 1520, μια γυναίκα σκεπασμένη με μεγάλη μαύρη εσάρπα, έπληε να κατά τη γέφυρα Ραλτο, στη Βενετία. Η περπατήσιά της ήτανε άτακτη και άδύνατη, κάθε τόσο έκοίταζε γύρω της με μάτι φοβισμένο... Έσταμάτησε στη μέση της γέφυρας, έκοίταζε με άνατριχίλα τα καθαρά νερά της Αδριατικής, έπειτα έκλεισε τα μάτια, έμουρμούρισε «Χαίρε, Αντώνη μου!» και έτοιμάστηκε να πέση στη θάλασσα. Τη στιγμή εκείνη ένας δυνατός άντρας βγήκε από το σκοτάδι, ώρησε, την έκράτησε και της ειπε:

— Κόρη γιατί θέλεις να καταστρέψης τη ζωή που σου δώσω ο θεός; Αν είσαι δυστυχισμένη, να μιλά έκκλησία! Έμπα μέσα, γυνάικε, προσεχέσου και ζήτησε παρηγοριά. Όχι όμως να πέσης στο θάνατο όμαρτίμα της αυτοκτονίας!

Η κόρη προσπαθούσε να ξεφύγη από τα χέρια του σωτήρα της και να πραγματοποιήση το σκοπό της. «Άφησέ με να πεθάνω έν ειρήνη!» έλεγε και δερνότανε, ως που από τη συγκίνησι σοριασθηκε λιπόθυμη. Ο σωτήρας της, έσήκωσε το κεφάλι της και για να της δώση άερα, έτράβηξε την εσάρπα και έξεσκέπασε το πρόσωπο της. Τα χαρακτηριστικά της ήσαν ώραιότατα, και ο άνθρωπος την έκοίταζε με έκπληξη και θαυμασμό, ένφ αυτή σιγά-σιγά έρχότανε στον έαυτό της.

Όστερα από λίγο του διηγήθηκε ποία ήταν και που κατοικούσε. Η ιστορία της συνοψίζεται σε λίγες λέξεις: Πατέρας φιλάργυρος, φτωχός έραστής, έως άμοιβαίος, άλλ' άτυχος. Μιατίνας ή Μαρία παρακαλούσε τον πατέρα της, πλούσιο ξενοδόχο της Βενετίας, να δεχθή για γαμβρό του τον άγαπημένο της Αντώνιο Μπαρμπάρη, Έλληνα την καταγωγή, από μητέρα όμως Βενετσιάνη. Ο Αντώνης ήταν ο ώραιότερος γονδολιέρης άπ' όσους έπλεαν κάτω από τη Γέφυρα των Στεναγμών! Έπει τέλος, το βράδυ εκείνο, ο πατέρας της Τζιαννέτινς, έθύωωσε σε τέτοιο βαθμό που την έδειρε σκληρά. Και ή Μαρία άπελπισμένη, έφυγε από το σπήτι για να πέση στη θάλασσα.

— Πάμε μαζί στο σπήτι σας! ειπε ο άγνωστος. Θά τον πείσω έτσι.

Ο ξενοδόχος έδέχθη την κόρη του με σκληρές έκπληξεις. Έπειτα την διάταξε να πάη στο δωμάτιό της και έβριζε βλέμμα ύποπτο στον άγνωστον που του την είχε έναφάσει. Αλλά ή κορμοστασιά του ξένου και το σοβαρό παρουσιαστικό του, τον έκαναν να μη του μιλήση άσχημα.

Τη στιγμή που ή Μαρία ήταν έτοιμη ν' άποτραβηχθή στο δωμάτιό της ένας νέος με σπολή γονδολιέρη φάνηκε στην πόρτα, έπλησε κομψά και έμουρμούρισε:

— Μαρία, άγάπη μου!

Ο Τζιαννέτινς τον είδε και ώρησε φωνάζοντας: «Φύγε γρήγορα!»

— Έξω από το σπήτι μου, διακονιάρη! Έξω!»

Ο νέος δεν ένκυνθη. Και όταν ο γέρος έτελείωσε τις βρυσιές του, ο γονδολιέρης άρχισε να τον παρακαλή να δώση τη συγκατάθεσί του για το γάμο. «Άφησέ μας να παντρευτούμε, έλεγε, αγαπίμαστε. Δε βλέπεις ότι πάρα λίγα να φέρνη δυστυχία;

— Δε δίνω την κόρη μου σ' ένα φτωχό, κακομοίρη, σαν έσενα!

— Τι σημαίνει άν ειμαι σήμερα φτωχός. Δε δουλέψα και θά πλουτίσω. Μήπως ο πρίγκιψ Λορέντζος των Μεδίκων δεν ήταν μικροέμπορος; Μήπως ο δούκας Ιάκωβος Σβεργέζας στην άρχή δεν ήταν τοπαλάνης;

Ο ξένος είχε καθήσει σε μια γωνία και από κει παρακολούθουσε το διάλογο με προσοχή. Έσηκώθη, έπλησισε τον Μπαρμπάρη και του ειπε:

— Καλά μίλησες, γονδολιέρη! Το θάρρος φέρνει την έπιτυχία και οι προσπάθειες την νίκη! Η Μαρία θά γείνη γυναίκα σου!

— Ποτέ! έφώναξε ο Τζιαννέτινς.

— Άκουσε, γέροντα, έξακολουθήσε ο άγνωστος γνωρίζοντας με περιφρόνησι προς τον ξενοδόχο. Αν το παλληκάρι αυτό είχε έξακόσιες πιστόλες (*) θά του άρνιόσουν την κόρη σου;

— Έξακόσιες πιστόλες; Μακάρι να της είχε; Τότε... θά ήταν άλλος λογαριασμός.

— Λοιπόν, ατίρη θά τις έχρη;

Ένφ έλεγε αυτά ο ξένος, έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι χοντρό χαρτί, μολύβι και άρχισε γρήγορα να ζωγραφίζει ένα ανθρώπινο χέρι. Παρίστανε τοτό άνοιχτό, άνυπόμονο, με την παλάμη γυριστή, σαν να έπεριμενε να πέση μέσα βροχή χρυσών νομισμάτων. Το χέρι εκείνο είχε μιάν έκφρασι φιλαργυρίας και στο

(*) Χρυσό νόμισμα της Ένετικής Δημοκρατίας.

(**) Πεντάγρα.

ένα δάκτυλο φορούσε χοντρό δαχτυλίδι.

— Είπε το χέρι μου! έφώναξε ο Τζιαννέτινς.

— Και ή ιστορία μου, ειπε ο ζωγράφος.

Έπειτα, έδωσε το σκίτσο στον Αντώνη και του ειπε:

— Πήγαινε το στον Πέτρο Μπέμπολο, το βιβλιοθηκάριο, στ' Ανάκτορα του Αγίου Μάρκου και να του ζητήσεις 600 πιστόλες.

— Έγώ δεν θάδινω ούτε τσεκίνι (**) για αυτό! ειπε ο γερο-φιλάργυρος.

Ο καλλιτέχνης δεν του έδωσε άπάντησι. Ο γονδολιέρης έπληε το χαρτί και παρετήρησε τον άγνωστο με άπορία. Αλλά μια ματιά της Μαρίας του έδωσε θάρρος και έτρεξε να έκτελεση την παραγγελία του ξένου.

Με χέρια σταυρωμένα και το μέτωπο συγκεφαλισμένο, ο ζωγράφος περπατούσε επάνω-κάτω, κοιτάζοντας πότε-πότε έκστατικά τη νεαρή κοπέλα, ή όποια, μετανοημένη τώρα για το παρό λίγο άμαρτήμα της, είχε γονατίσει μπροστά στο εικονοστάσι και προσευχότανε σιωπηλή. Όσο για το γέρο πατέρα της, αυτός είχε άφήσει τη συνηθισμένη αυθάδεια του και είχε ζαρώσει σε μια γωνία. Ο άγνωστος εκείνος ζωγράφος του είχε έπιβληθεί...

Μια όρα πέρασε... Έξω από, άκούστηκαν βήματα γρήγορα, χαρούμενα και παρουσιάστηκε ο Αντώνιος κρατώντας στα χέρια ένα πουγγί και ένα γράμμα. Το πουγγί είχε μέσα 600 πιστόλες, το γράμμα ήτανε για το ζωγράφο, τον όποιον ο Πέτρος Μπέμπολο έκαλούσε να τον τιμήση με την έπισκεψί του.

— Πάρα και μέτρησε τα! ειπε ο άγνωστος πετώντας το πουγγί στο φιλάργυρο πατέρα.

Ο Αντώνιος Μπαρμπάρης στεκότανε μπροστά στον ευεργετη του χλ'μ'ος και τρέμοντας από χαρά.

— Μιά χάρι ακόμη, του ειπε. Ποιος είσαθε!

— Τι σάς μέλλει;

— Τι μ'άς μέλλει; έφώναξε τώρα και ή Μαρία άσπάζοντας το χέρι του ζωγράφου και φιλώντας το με ευγνωμοσύνη. Θέλουμε να το μάθουμε για να το εύλογομε σε όλη μας τη ζωή!

— Όνομάζομαι Μιχαήλ Άγγελος!

Ήταν ο μέγας καλλιτέχνης της Ιταλικής Αναγεννήσεως!

Θέλετε τώρα να μάθητε τι απέγινε το σκίτσο «το χέρι του φιλαργύρου»; Όταν ο στρατός του Ναπολέοντος μίπηε νικηστή στην Γαλλία, το σκίτσο έβρεσε στα χέρια ενός στρατιώτη, ο όποιος όταν γύρισε στο Παρίσι το παρέδωσε στο Μουσείο του Λούβρου, όπου έμεινε ως σήμερα.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΤΣΕΛΕΠΗ

Στο Νεκροταφείο του Παρισιού επάνω σ' ένα παλιό τάφο, υπάρχει σκαλισμένο το ιστορικό τοούτο έπιτάφιο:

Έδω εις τοούτον, άνθρωπε, τον τάφον όπου βλέπεις

Έν μέσω τόπου θλιβερού,

Κοιμάται, αναπαύεται, ο Γιαννάκος Τσελέπη

Κ' ή σύζυγός του ή Φλουρού.

Άφήσας την πατρίδα του Θεσσαλονικησίαν

Με δόξαν ώπλοισι,

Κ' εις της Έπανακίσεως την ζώνην την άγριαν

Ένδοξος ήγωνιστήν.

Κατόπιν εις του Πετρώως την γην οικόδομησας

Πρώτος οίκον έκλεψεν,

Και μετά της οντότητος του ένδοξου χούδου έφθας

Απώστην εις άσπην.

Την σύζυγον του έζαυτον ο θάνατος φράττων

Άφήσαςεν ως θύμα

Την ήκολούθησεν ενός και τώρα τα όστα των

Κοιμώνται σ' ένα μνήμα.

Τον τάφον όπου κείται αυτός και ή πίστις του

Έγείρου μετά στεναγμών

Νικόλαος κ' Αλέξης, οι ζώτες άδελφοί του

Είς την κοιλάδα των κλαυθρών.

(*) Πεντάγρα.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

(Η επιδρομή στο σπίτι του Μουσταφά—Μπέη Κόνιτσα. — Η αιχμαλωσία της Αϊσέ. — Μία δραματική σκηνή. — Ημέρες έρωτος. — Ο που έπερβαίνει η... Καραϊσκάκινα !)

Από τους άντρες του Αγώνος ο Γεώργιος Καραϊσκάκης ήταν ο ερωτικώτερος. Ήρως, όπως ήταν, λεβέντης, είχε πολλές κατακτήσεις. Έν τούτοις δεν έμεινε πάντοτε πιστός στον έρωτα. Και το όνομα της Μαριώς που έμεινε από τα στόματα των παλληκαριών του στις παραδόσεις του λαού, μάς θυμίζει ένα δόλιχλο έρωτικό ειδύλλιο, του οποίου υπήρξε ο ήρωας.

Ήταν ακόμη κλέφτης ο Καραϊσκάκης, λίγο ύστερα από τη διάλυση του σώματος του Κατσάντην όταν μία νύχτα έπαυσε με τα παλληκάρια του στο σπίτι ενός πλουσιού Τουρκού αρχοντα του Μουσταφά—μπεη Κόνιτσα. Οι κλέφτες, μέσα στον ένθουσιασμό του θριάμβου, τρέχανε δεξιά κι αριστερά στους δρόμους του πλούσιου σπιτιού αρπάζοντας τα πολύτιμα πράγματα και σκοτώνοντας χωρίς έλεος τους υπηρέτες του Μπέη που τρέμανε από το φόβο τους σαν καλαμόφυλλα. Ο Καραϊσκάκης, κρατώντας το χαντζάρι του που έσταζε αίμα, είχε μπει σε μία κάμαρα του σπιτιού, όταν κλάματα τράβηξαν την προσοχή του.

Επλησίασε και βλέπει μία νεαρή Τουρκοπούλα γονατισμένη να κλαίει στο πάτωμα του γέρου Μουσταφά.

Το θέμα αυτό του διέλυσε άμεσα το μεθύσι του αίματος. Σε λίγο η κόρη γονατισμένη ακόμη χωρίς μιλή, έσχηκσε τα μάτια της γεμάτα παράνοια και παρακλία.

Ήταν μεγάλα μάτια που έφωτιζαν τέλει πρόσωπο Τουρκοπούλας. Ο Καραϊσκάκης τάρτασε. Το χαντζάρι έπεσε από τα χέρια του. Έσκυψε, έσηκωσε την Τουρκοπούλα και κρατώντας την στην άγκυλιά του, την ερράβηξε έξω από τον τόπο εκείνο της φρίκης. Την έπληρε μαζί του στο στρατόπεδό του, και ύστερ από λίγους μήνες την έβαπτισε. Η ώραία Αϊσέ έγινε Μαρία ή Μαριώ, όπως την έλεγαν χαϊδευτικά.

Η Μαριώ έτρεφε εύγνωμοσύνη στον Καραϊσκάκη γιατί της έχαρισε τη ζωή. Και τότε ήταν πιστή και όφρασημένη. Έμεινε, πάντοτε κοντά του ως έρωμένη του και ως νοσοκόμος, διότι είχε ανάγκη από νοσοκόμο ο άρχηγός που έτασσε. Η Μαριώ τον ακολουθούσε σε όλες τις εκστρατείες και στο πλευρό του πάντοτε μέσα στις μάχες. Ντυμένη άντρα, φορούσε στο σώμα, γενναία στην ψυχή, φαινότανε σαν νέο, άμωστο καλλιγάρι. Κι πράγματι γιά όλους τους στρατιώτες του Καραϊσκάκη η Μαριώ ήταν ο καπετάν Ζαφείρης ο ψυχονικός. Μόνο οι πολύ γνώριμοι του άρχηγού και σε στενό κύκλο την έλεγαν Μαριώ.

Υπάρχει και μία όραία ιστορία συναντήσεως της Μαριώς με τη γυναίκα—την νόμιμον σύζυγον—του Καραϊσκάκη :

Κάποτε ο άρχηγός περαστικός από το σπίτι του κατέλυσε εκεί με δυο τον παλληκάρια και με το Ζαφείρη. Ο Ζαφείρης γιά ν' άστεινε τη έπηγε στο μαγειρείο και άρχισε να τοιμάει και να παρράζει τις υπηρέτριες. Αυτές έμπεξαν τις φωνές. Έβρεξε άμεσα η άρχηγίνα στο μαγειρείο και είδε το Ζαφείρη επιθετικότατο.

Η Καραϊσκάκινα πηγαίνει στον άντρα της :

— Τι πράγματα είν' αυτά; Τα παλληκάρια σου π α λ α β ο υ ν με τις ψυχόκορες μου.

— Ο Καραϊσκάκης σηκώθηκε :

— Ποιά παλληκάρια, γυναίκα ; ρωτάει.

— Νά, εκείνος ο μικρός, ο παλιό-Ζαφείρης !

— Ο Καραϊσκάκης ήσυχάζει :

— Α, ο Ζαφείρης ; Άφησε τον γυναίκα, κι' άς παλαίβει.

Η γυναίκα του Καραϊσκάκη ή οποία σε στιγμή ξήλειας είχε ύποψιασθει το όμορφο παλληκάρι, άρχισε να καταλαβαίνει ότι οι ύποψίες της είχαν βάσι. Δεν είχε όμως τίποτε σε κανένα. Άλλά τη νύχτα, μπήκε κρυφά στην κάμαρα που κοιμότανε ο Ζαφείρης. Και το πρωί, ξυπνώντας τον Καραϊσκάκη, άρχισε να παραπονιέται γιά την άπιστία του.

Έκείνος όμως δεν συγκινήθηκε πολύ. Έπειδή όμως άγαπούσε με ξεχωριστή άγάπη τη γυναίκα του και δεν ήθελε να την διαρραστή, της είπε με την άφέλεια που τον διέκρινε :

— Γιατί κάνεις έτσι ; Δεν είμαι τάχα άρκετός και γιά δυο

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Πού έχειροτονήθη ο Άθανάσιος Διάκος.—Τ' άηδονία της Άρτοίνης και ο ύπνος του Πανιερωτάτου.—Από τη μάχη στην άλλη...—Η πίστις θανατοσυγγεί.—Τό λημέρι του Διάκου.

Ο Άθανάσιος Διάκος έχειροτονήθη διάκονος από τον Έκσκοπο Λιδωρικίου στο μοναστήρι Ιωάννου του Προδρόμου. Με τη χειροτονία ο Δεσπότης έγύρισε πάλι στην Άρτοίνια. Τη νύχτα εκείνος που τον έφιλοξενούσε τον έπηγε να κοιμηθί, και έμεινε σ' ένα έξωτετικό διμερίσμα του σπιτιού, χωρίς σκέπη, κάτω από τα πυκνόφυλλα δένδρα του δασώδους βουνού. Άλλά τ' άηδονία ήταν τόσο πολλά στα μέρη εκείνα και τόσο φλόγα κάτω από τα καλοκαιρικά ύδατα, ώστε αν και νύκταναν με τη γλυκύτητα τους το Δεσπότη δεν τον άποκοιμίζον όμως έντελως, καθώς ήθελε...

Μόλις κατά τα χαράματα μόρρεσε να κλείσει λίγο τα μάτια τα άλλα γρήγορα το φως της ημέρας και ή άντηλιά τον άναγασσε να σηκωθί. Σε λίγο, οι προύχοντες της κομποτάσεως, έμα έμεινε δτι έπληνσε, παρουσιάστηκαν μπροστά του και πρώτα πρώτα τ' ερώτησαν πώς τα πέρασε τη νύχτα.

— Κακά και μαύρα, άπάντησε ο Δεσπότης με στενωχό. Αυτά τα καταραμένα τ' άηδονία, δεν μ' άφησαν να κλείσω μάτι.

Την ίδια μέρα ο Δεσπότης έφυγε από κει, εξακολούθησε την περιόδεία που έκανε κάθε καλοκαίρι στα χωριά της δικαιοσύνης του. Οι κάτοικοι όμως της Άρτοίνης ματαίως έπεριμένα να άκούσουν κελάδημα άηδονιού. Ούτε μέσα στην κομπολή, ούτε π' αριστερά, ούτε στο δάσος εύρισκε κανείς άηδονί σε τριάν ώρες άπόστασι γύρω. Το ίδιο γινότανε όλο το χρόνο.

Οι κάτοικοι στην άρχή δεν ήξεραν τί να πουν. Ύστερα όμως βρήκαν την εξήγησι. Όλοι, μ' ένα στόμα, είχαν πώ τ' άηδονία χαθήκανε από την κατάρα του Δεσπότη, που του χάλασε το ύπνο στο μοναστήρι του Άη Γιαννιού του Προδρόμου. Γιατί δια έπαυχα άγαπούσε και σεβότανε τον Έπίσκοπό της—τότε θεορδοσε άγιο, που, αν ήθελε, μπορούσε νά κάνει και θαύματα.

Πέρασε χρόνος.

Ήρθαν οι καλοκαιρινοί μήνες και ο Δεσπότης άρχισε πάλι την περιόδεία του.

Άμα έφθασε στην Άρτοίνια, έμεινε στο ίδιο σπίτι του φίλου του και τη νύχτα κοιμήθηκε στο ίδιο μέρος όπου και την περασμένη χρονιά !...

Σε λίγο τον πήρε ο ύπνος. Κοιμήθηκε τώρα χωρίς να τον ένοχλήσει τίποτε, βαρειά και μόλις σηκώθηκε την άλλη άπόρτη γιά να δύνει τον γλυκό κελάδημα του άηδονιού, μέσα σε τ' αβυσσώματα των άλλων πουλιών.

— Μπε τι γινήκανε τ' άηδονία ! Έλεγε ο Δεσπότης. Δεν ήμια άηδονία της Άρτοίνης ο λόγος ;

Άμα, κατά τα συνηθισμένα παρουσιάστηκανε μπροστά του οι νοικοκυραίοι της Άρτοίνης γιά να τον καλημερίσουν, ο Δεσπότης ρώτησε γιά τ' άηδονία και φαινότανε στενωχωρημένος που δεν άκουσε εφέτος.

— Δεσπότη, άπάντησαν οι Άρτοινοί, από πέρσι που τα καταράστηκε ή Πανιερώτης σου, ούτε είδαμε, ούτε άκούσαμε άηδονί πουθενά.

— Μα έγώ δεν ήθελα να τα καταραστώ τα έ υ λ ο γ η μ έ ν α, είπε χαμογελώντας ο Δεσπότης.

Την ίδια στιγμή τα γύρω δένδρα άνεμήχανα από φωνές ανθρώπων, από γλυκόλαλα κελάδηματα. Μυριάδες άηδονία στήσανε σαν ναυαία λαρούμενη που άνέβαινε σ' αν ύμνος στον καταγάλανο ουρανό. Ο Δεσπότης εξαίδευε εύχαριστημένος τα γένεια του. Οι Άρτοινοί τον προσκυνούσανε σαν Άγιο που έδειξε το θαύμα του.

Και από κείνη τη στιγμή τ' άηδονία δεν έσώτησαν ποτέ πάλι. Δένε μάλιστα οι κάτοικοι πώς το κελάδημά τους ήταν πιο καθαρό από γλυκό και έντονο από πρώτα. Σε κείνο το λόγο έρχονταν συχνά ο Άθανάσιος Διάκος με τα παλληκάρια του να βολήθουν και άναπάνσι κάτω από τα έλατα και τα πλατάνια.

Ο Παλιός

γυναίκες :

Και έκράτησε πράγματι τη Μαριώ μαζί του ως τις τελευταίες ημέρες του. Στις περιποιήσεις της και στην άδελφική της άφραχωστούσε την συντήρησή του στη ζωή. Με όλη τη φοβή του της ρώσεται. Γιατί ο Καραϊσκάκης, όταν σκοτώθηκε στο Νέο Φίληο ήταν φθισικός.

Στη διαθήκη του δεν την έλησμόνησε. Και άφησε «της Μαριώς 1.000 γρόσια».

Ο Ιστορικός

Η ΔΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις εκ του Ίταλικού και ύποσημειώσεις του κ. Χαρίλ. Άντωνίου. Ουδείς έχει δικαίωμα άναδημοσίεωσος και έκδόσεως εκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φίλοι και συγγενείς μου έπιτεθήκαν με παρατηρήσεις, μ' έπληξες, με παράκλησες— όσο γιά τους έχθρούς μου, ταραγμένοι δικαιοτάτα, μ' άπειλούσαν ύπερβολικά. Οι τελευταίοι έτοιμοι έδοκιμάσανε και με τον τύπο, με όμως άνδρική απάντηση από μέρος μου στες φωνές τους, τους έκλεισε το στόμα...

Ήξερα, καλλίτερα ίσως από κάθε άλλον Κεφαλονίτη, μία κατάσταση πραγμάτων, μέσα στην οποία μ' άναγκασαν να μτώ χρονια πριν : αν στα 1856 όλες οι συνθήκες μου ήταν ενάντιες, στα 1868 μου ήταν όλες ευνούκες.

1ο) Τότες ήμουνα κακογνωτισμένος και μ' έθεωρούσαν άνθρωπο λίστροκο και όχι πολύ θρησκο. Οι αντίθετοι μου άπεναντίας, δυστυχώς γιά με, ήταν καλογνωτισμένοι, γιάτι σκεπασμένοι με ύποκρίσια, έλεγαν τη γοητεία του Ιερατικού ενδύματος. Τώρα με ήξεραν πολύτιμο και καλόν οικογενειάρχη, κι' οι αντίθετοι μου νομίζοντανε ραδιόηχοι κι' άκατέδωτες. Ο χαράκτηρας του προσώπου παίζει μεγάλο ρόλο στην ύπόθεση που ύποστηρίζε.

2ο) Τότες οι παπάδες άπατήσανε το λαό, λέγοντάς του πως τα Μυστήρια της Κεφαλονιάς περιείχαν βλασφημίες κατά του Χριστού και της Παναγίας : έπειτα όμως ο λαός έδίδεσε τα Μυστήρια μου και βγήκε από την άπάτη, πράγμα που στάθηκε τρομερό γιά τους παπάδες. Όλας τώρα ταθμολογούνε! Έπερεπένεινε πεύδοπροσεχτικούς.

3ο) Τότες ήμασθε άποκάτω από τους Άγγλους κι' οι άπατεώδες μας, τόσο θρησκευτικοί όσο και πολιτικοί, ζήτησαν να πάρουν με το μέρος τους το λαό, κατηγορώντάς με γιά ροσσετανισμό και παρουσιάζοντας τον εαυτό τους ύπερασπιστή της θρησκείας και της πατρίδας. Τώρα αυτό το καταφύγιο τους έλειψε.

4ο) Τότες ο Παπά - Μαντζίνος, ο προσωπικός μου έχθρός, Άρχιγραμματίας του Δεσπότη και πραγματικός Δεσπότης της Κεφαλονιάς, είχε δύναμη κι' ή δύναμή του έκείνη του χρησίμευε επίσης γιά το λαό. Τώρα είχε διαχθί από την έξουσία και δεν τον ήθελεν ούτε γι' άλλο άξιοματόζου σε κομιά σχεδόν εκκλησία.

5ο) Τέλος από τα 1856 είχαν περάσει δώδεκα χρόνια, στο διάστημα των οποίων ο λαός είχε κμεί μερικές προόδους στην αντίληψη και στον πολιτισμό.

Τέτοια ήταν τα κύρια δεδομένα, στα οποία στηριζόμουν, γιά νάχο όλο το θάρρος, και δεν ήμουν άπατημένος.

Πραγματικά, με την εμφάνιση της άπόκρισης μου, ή ύποδοξομική μερίδα έμεινε άφανη. Έξήτησε να σηκώση τον όχλο μυστικά κι' άπόρρητα, μα ο όχλος δεν έσυγκινήθηκε— όσο γιά το λαό, άφρο έδίδεσε το βιβλίο μου, έμεινε ήσυχος. «Αν ο Λασκαράτος έχη άδικο, άς του άπαντήσουν οι παπάδες μας», τέτοια ήταν ή γενική ήμολία.

Δέν πρέπει να πιστέψω άλλως τεπώς ο ύποδοξομικός άνέχθη— αν εύκολα το κακό. Η λύσσα τους ήταν ύπερμετρη κι' οι προσπάθειες τους γιά να παντάσουν πρέπει να στάθηκαν ύπεράνθρωπες. Ένας γέροντας παπάς, όνομα Ρ..., τέλειος άπατεώδης, μ' έσταμάτησε μία μέρα στο δρόμο : ή λύσσα, περισσότερο από τα γεράματα, τον έκανε να τρέμη σ' όλα του τα μέλη : ήταν άχρός από το θυμό του. «Αν με είχες βρείσει, μου λέει, αν είχες έλπει πως είμαι ένας... (κι' έδω ένας κατάλογος από έκφράσεις αίσχρες και άπρεπες), θά έλεγα πως μιλούσες καλά, πως είχες δέηρο, γιάτι είμαι άληθινά τέλειος» (έπεροποιούσανε πως δτι ταπεινώνεται από ύπερβολικήν άγνώστην).

— Όχι, Πάτερ, είσθε χρηστός άνθρωπος.

— Όχι, όχι, σού λέω, είμαι ένας... (έπανάληψη από αίσχρά έπίθετα).

— Καλά, πάτερ, όπως σου άρέσει.

— Άλλά το νά λες πως τα ιερά λείψανα των Άγίων είνε...

(λέεις άσπες).

— Όχι, πάτερ, δεν είπα αυτά : είπα πως τα λείψανα είνε όλη και άκαθάρσια.

— Είνε άκριβώς το ίδιο σάν να είχες είπει πως είνε... (έπανόληψη από λέξεις άνήθικες).

— Όχι, πάτερ, δεν είνε το ίδιο, γιάτι από το ένα μέρος θά ήταν πραγματικά βροσία, ένθ από το άλλο δεν είνε παρά βροχάσιον θεϊκών πραγμάτων, που πέφτουν στες αισθήσεις και λυπούμαι, που δεν είνε της γνώμης μου.

— Εγώ να είμαι της γνώμης σου ! Εγώ να έχω τες ίδες σου !

Άν είχα το κεφάλι σου, θά πηγαινα νάν το σπάσω στον τοίχο.

— Μην άνησυχής, πάτερ, αν κι' εγώ είχα το δικό σας κεφάλι θά πήγαινα να πινώ (1). Ο παπάς τότες έφυγε, χωρίς να είλη τίποτε, γιάτι ή λύσσα του έκλεισε το στόμα. Ένας άλλος, όχι παπάς, αλλά άνθρωπος του λαού, κι' αυτός επίσης κάθε φορά, που με συναντούσε έξω, έκανε το σημείο του Σταυρού κι' άρχιζε, σά να βροχάτινε σε πρόμο, να λέη τό : Θεοτόκε Παρθένε, χαιρε Κεχαριτωμένη... κ.τ.λ. Κι' ο φτωχός άνθρωπος δεν τον έκανε γιά να με προσβάλει, το βλάχιστο το πιστέβω, άλλ' από καλή πίστη, γιά με φανταζόμενος ίσως πως βλέπει σ' έμένα το Διάβολο. Ποτέ μου δεν του έδειξα πως τον έβλεπα.

(Άκολουθεί)

Σημ. Λασκ. 1) Ο παπάς αυτός είχε τη συνήθεια κάθε Κυριακή έπειτ' από τη λειτουργία, να κρατά τες άπολικές γυναίκες της ένορίας, γιά να τους διηγείται τις νυχτερινές του ιστορίες με την Παναγία. Η Παναγία έλεγαν, έρχονταν και τον εύρισκε κάθε στιγμή τη νύχτα γιά να κοιμηνιάται μαζί του και γιά το άποκαλύψει διάφορα πράγματα, σχετικά με τη γαμινία και την Έκκλησία. Οι άπολικές γυναίκες που δεν είχαν καμιά άνεμοφιλία γιά την άλήθεια αυτών των διηγημάτων, τον θεωρούσαν άγιο κι' έβαναν το χεμά τους στη διάθεσή του.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΝΑΥΤΗΣ

Κατά το Ίταλικό τραγούδι «La Paloma»

Μάνα,—της είπα— τώρα

Θά πάω μακριά.

Εύχου γιά το παιδί σου

ς την Παναγιά.

Μαζύ της κι' ή Μαριώ μου

ός το γαλό,

εδάκρυσεν πού μ' είδε;

ν' άναχωρώ.

Άχ ! αν χαθώ, γλυκειά μου

παρηγοριά,

κι' εν άσπρο περιστέρι

θά ιδής τ' άργά.

μην κλείς το παραθύρι,

γιάτι 'μπορεί

αυτ' αν' ή ψυχή μου

πού οέ ζητεί.

Φύσα, μωρή νοτιά !

Της θάλασσας, παιδιά,

ν' αντίλαλ ήν παύει

«Μαριώ μου!» ή στεριά.

Σ' αν ξαναϊδώ τη μάνα,

με την Μαριώ,

ς το περιγύλι, όχι

δνείρο πλείο,

τότ' έχει γιά, καράβι,

ού πού συγχά

μ' έβλεπες νά δακρύζω.

προς τη στεριά.

Φύσα, μωρή νοτιά !

Στη μάστρα, παιδιά !

Ν' αντίλαλ ήν παύει

«Μαριώ μου!» ή στεριά.

Μετάφρ. Ι. Ίσιωρίδη Σκυλλίσου

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΚΟΥΤΙ

Του Georges Rodenbach

Γιά τις ημέρες τις μικρές του πένθους κι της λύπης σ' ένα συταρι ή μάνα μου φυλάει ένα κουτί, παλιό ρυθμό, από σίδερο, που σκουριάσεν ο χρόνος, μικρό κουτί που δυ φορές ως τώρα τόχω ιδεί.

Και στο κουτί, που είνε βαρύ σά φέρετρο, και θλιβερό ή μάνα, απ' όσους πέθαναν, λίγα μαλλιά έχει κλείσει μέσ' σε χαρτίκια έξωφωρα, που γίνουν άρωμα πικρό και πάει τη νύχτα κάποτε σκυφή νάν τα φύλλει...

Όταν οι δυο άδελφούλες μου, οι ξανθομάλλες, σβόσανε τάνοις κι' έβλεπεν άνδρες και μπουκλές ή ακμή.

Ό ! να τί βλέπουν απ' τις δυο βελανιδιές που σπάζαν

δυο δαχτυλίδια διαχρύσα σ' ένα παλιό κουτί...

Όταν και σένα, μάνα μου, άφρο στον τάφο πάντα γέρνει το κάθε μέτωπο έρδη ή μοιραία σιρά σου και πάω να κλείσω στο κουτί κάτι άκριβό από σένα

ας δώση ο Θεός πάλι λευκά, μητέρα, τα μαλλιά σου !

Μετάφρ. Στέφ. Δάφνη

Ο ΞΕΝΟΣ

Του Μανντελαίρ

— Έπε άνθρωπε, μισήριαζε, πουν άγαπάς, γιά μέ μου,

Προσέτερο: μάνα, άδερσά, πατέρα, ή άδερφή ;

— Μάνα, πατέρα, άδερσά, έγώ δε γράφορα ποτέ μου

— Τέως φίλος σου — Πρωτόκτιστη θά μπειρε ή μέση αυτή.

— Μην έως την πατρίδα σου ;

— Αν ξερα σε ποιά θεώ

της γής χαμηλαίονεται.

— Την όμορφή άγία ;

— Βαδιά απ' των φυλλοκαθίων μου τη σκοταδία μέση

— Αν ήταν πάντα άδανάη θεά.

— Θεά νά άποχτάς

Χρυσάρι ;

— Το μισό, καθώς μισεί... κι' έον τη θεότη.

— Μα τι άγαπάς, προσέτε, και λατρεύς γιά πές.

— Τά σπέρμα γλυκαγαπώ που γέρουν με τρεμότη,

Τά όμορφα μέρη που γλυτοτρον άδερσά. Νά, γιά ιδές !..

Μετάφρασις Μάκη Διομήδη

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΛΛΕΡ

Από τα χρονικά του παλαιού Έλληνικού Θεάτρου. — Μιά σκηνή στο «Μάρκο Μπότσαρη». — Ένα έπεισόδιο με τον Ύπουργο Χρηστίδη. — Τα μουστάκια της... Πολυξένης. — Πώς γραφόταν η Κριτική του 1836.

Στην ιστορία του παλαιού Έλληνικού θεάτρου ξεχωριστή θέση κατέχει ένας περίεργος και αξιογάπητος τύπος, ο Μπίλλερ, ο πόνονος Βαυαρικής οικογενείας, έξελληνισθείς. Βρισκόμαστε στη θεατρική περίοδο 1844-1854. Τα έργα του Μολιέρου εκυριαρχούσαν στην Έλληνική σκηνή, επαίτησαν όμως και τέσσαρα πρωτότυπα: «Η Ελευθερώσις των Αθηνών» του Γιαννοπούλου, «Ο Άγνωστος» του Σούτσου, η «Λουκρητία Καλλιπία» του Καπέλλα και «Ο Μάρκος Μπότσαρης» του Άλκαίου, του φοντανελλοφόρου εκείνου ποιητού, τον όποιον έσφαξαν οι Γάλλοι στο Άργος λίγες ημέρες προτού έλθη ο Όθων στην Ελλάδα. Ο Μπίλλερ είχε περισσότερο φήμη φαρσέρ παρά ήθοποιου. Ίδιος του άρεσε να πειράζει τους συναδέλφους του. Ίδου μερικά από τα χαρακτηριστικώτερα ανέκδοτά του:

Ένα βράδυ έπαιζε το «Μάρκος Μπότσαρης». Στη δεύτερη πράξη του δράματος οι Κουτσονικαίοι μαζί με άλλους στρατιώτες κάθονται κάτω από τα δασιά πλατάνια, στην Κρυόβρυση, κοιματιάζουν όντι της σούβλας, τραγουπίουν και τραγουδούν. Ο Μπίλλερ — που έκανε το ρόλο του γραμματικού του Μάρκου Μπότσαρη — δεν είχε μέρος στη δεύτερη πράξη, αλλά το έπι σκηνής γεύμα των συναδέλφων του τον εξαγάγιζε τόσο, ώστε σκύβοντας από τα παρασκήνια παρακαλούσε με σιγαλή φωνή:

— Δόστε μου ένα μεζέ, ρε παιδιά... Ένα παιδάκι, ρε σεις... Έκείνοι, για να τον πειράξουν, έκαναν τον κουφό. Ο Μπίλλερ επανέλαβε την κλάψα του και δυο φορές και τρεις. Τέλος έλασε την ύπομονή του, βγήκε μεγαλοπρεπώς στη σκηνή και άκοιτινόμενος με στόμφο στους τρώγοντας, είπε με την απαγγελία της έποχης:

Με έστειλεν ο άρχηγός μαζί σας να συμπάγω
Και ύστερα στο ιερών καθήκον να ύπάγω!
Έπειτα εκάθησε σκαυροπόδι και έφαγε αρματολικώς ως στο τέλος της πράξεως! Το νοήμον κοινόν δεν είχε άντληγηθεί την ποσότηήν...

Την εποχή εκείνη επαίχθη για πρώτη φορά στην Ελλάδα μια κομωδία του Μολιέρου, της οποίας ο τίτλος μετεφράσθη: «Ο κύριος Πουρσονιακός». Ένα βράδυ έπαιζε τόνήρωσα του έργου ο Μπίλλερ. Μόλις βγήκε στη σκηνή είδε σ' ένα θεωρείο τον ύπουργό Χρηστίδη, τον όποιον ο Μπίλλερ δεν έχανε, γιατί τον είχε πολύ καταδικάσει. Έσκέφθηκε άμέσως να τον εκδικηθή.

Τη στιγμή που ένα πλήθος μάγκες κυνηγούν τον Πουρσονιακόν και τον προσπαθεί άλλο πρόσωπο της κομωδίας, ο Τερτίπης, λέγοντας:

— «Τί πειράζετε βρε τον άνθρωπο; Μήπως δεν εινε καμωμένος σάν τους άλλους ανθρώπους;» Άντι να προσθέσει ο Μπίλλερ όπως εινε στο κείμενο:

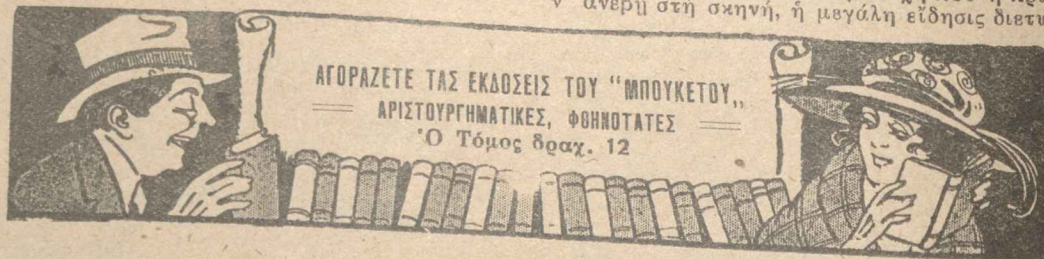
— Τι είμαι, βρε; Καμπούρης ή κουλός;
Εγύρισε προς το θεωρείο του Χρηστίδη και κοιτάζοντάς τον, επώναξε:

— Τι είμαι, βρε; Καμπούρης ή Ύπουργός και με πήρατε με τα λ'μόνια;
Λίγες μέρες ύστερα από την παράστασι ο Χρηστίδης διώρισε τον Μπίλλερ βοηθόν εις το Τελωνείο Πατρών. Ο ήθοποιός έγκατέλειψε το θέατρο και «πῆγε να χορτάση ψωμάκι» όπως έλεγε. Και δεν είχε άδικο. Οι ήθοποιοί του παλιού καιρού πεινοδσαν.

Και επειδή γράφουμε για τα γάλια του Έλληνικού Θεάτρου ως σημειωθή ότι τα γυναικεία πρόσωπα έπαιζαν πάντοτε άνδρες. Και διαβάζουμε στην εφημερίδα:

«Η θεατρική γυνή του Φιλίππου παρίστατο από νέον έχοντα φωνήν ξηράν και άλύγιτον» («Αναγεννηθείσα» Ελλάδα» της 24 Ιουνίου 1863).

Ο «Θεατής» του 1836, γράφοντας για την παράστασι της

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

(Ανέκδοτα-Χαριόμενα στο Μπουκέτο)

Τί κι' αν βυθάμε σάν άθάνατοι,
μέσο' στίς λαχτάρες των έμψυχων:
είν' ή ψυχή μας έρμη κι' άχαρη
για τις πορφύρες των θράμβων.

γιατί μας τέλειαν τ' άπόλυτα,
κι' οι θείοι καίμοι μας έχουν κάρει,
γιατ' είν' ή σκέψη μας δόξαλη,
κι' όλο και γράχει πώς να κλάρει.

Γιατί στά πάγκαλα τά πόθη μας,
μιά μοίρα βάσανη βαρύνει
γιατ' εινε μέσο, μέσο' στα σπλάχνα μας,
ένα βιολί και μας μαρμαίνει...

γι' αυτό και μεις, άργοι κι' άνόηλοι,
κυλάμ' ράθυμα τό τ'όπι,
κι' εινε τα φρένα μας άνήθονα,
κι' είν' όλοι φροδοί μας οι κόποι...

Και μήτε την κραυγή πεν λύνεται
γεστή και πλέρια, μέσο' στη μπόρα,
μήτε το φός, μήτε τη δύναμη,
μπορούμε να χαρούμε τώρα.

και μήτε των ήρώων τ' άνάβλεμμα,
που άργά κοιτάν σά μαρμαρίνει
—γιατ' εινε μέσο, μέσο' στί σπλάχνα μας
ένα βιολί και μας μαρμαίνει...

ΟΙ ΑΝΕΥΡΕΤΟΙ

...Κ' είνε κάπου μια ψυχή, κι' άνδρα και κλή:
μή τί καίμο' την καρτερών, κι' άχ πώς με περιμένει!
μή πέφτ' ή νύχτα τι νωρίς, κι' όδρομοί εινε δοκοί.
και μεις τραβούμε σάν τρελλοί, πανίχημοι και ένοι.

Πέφτει το βράδι, κι' είν' άγριά, κι' οι δρόμοι εινε δοκοί,
κι' ούτε με σούχα γιώριμα μπορούμε να τρυθώμ...
Και μια βραδιά που ο πόνοσ μας θα σκούζει πού πόλε,
έμεις θ' αντιπεράσουμε, και δε θ' άπαντηθούμε...

Ναπολέων Λαπακιώτης

ΤΟ ΠΟΥΡΜΠΟΑΡ

Γνωστός συμπολίτης έχει τη συνήθεια να μην αφήνει ποτέ πομπόρ στα γκαρσόνια των ξενοδοχείων. Κάποτε, ενώ είχε πληρώσει το λογαριασμό του σ' ένα από τα κεντρικά ξενοδοχεία, το γκαρσόν του λέει:

— Και για το γκαρσόνι, κύριε;
— Ά, φίλε μου, άπαντ' αυτός σηκώνόμένος, άπ' αυτό δεν έφαγα.

«Πολυξένης» αναφέρει τα εξής:
«Τά των γυναικών, μυστακας άνδρείους έπιδεικνυσουσών, έσλα και άδέξια». Το όποιο σημαίνει ότι οι πείζοντες τα γυναικεία πρόσωπα ήθοποιοί δεν ένοουσαν να ξερίσουν και τα άρεμάνα μουστάκια των! Νοστιμώτερο όμως εινε εκείνο που διαβάζουμε στην «Αθηνά» της 6ης Απριλίου 1840 σχετικώς με την παράστασι του ήρωος Καστριώτου: «Ο ύποκρινόμενος την αδελφήν του Καστριώτου Έλένην ειχε» όλα τα χαρακτηριστικά Άδηγάνου γυναικός!

Και όταν τέλος ήρθε ή εποχή που ή πρώτη έλληνισ άπαράσσε ν' άνεβή στη σκηνή, ή μεγάλη ειδησις διευτυμανίσθη στα προγράμματα και διά του τελάλη:

«Πρός το άξιότιμον κοινόν και την γενναίαν φρονήσιν!» Απόψε την γυναικα του Ίγρου θα ύποδυθ' ή γυναικα!»

Ο Θεατρεφίλος

ΓΙΑ ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

= ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ =

Ο γαμψός πλησίαιος. Το κρύο και ή βοοχή θα μας κλείνουν ένωρίς στο σπίτι μας. Η νύχτα θάναι άτακώστες. Γι' αυτό το «Μπουκέτο» θέλοντας να σας διασκεδάση θα δημοσιεύη σέ κάθε του φύλλο ένα ή δυο παιχνίδια από το παλιό βιβλίο του Τόμ Τίτ «Η Διασκεδαστική Έπιστήμη». Με τα δυο πρώτα παιχνίδια που δημοσιεύονται κατωτέρω μπορείτε να περάσετε ευχάριστες ώρες μετά το δείπνο πιστεύει της οικογενείας σας.

Η Λοταρία του σπιτιού

Παίρνετε ένα πιάτο πορσελάνινο από αυτά που μεταχειριζόμαστε συνήθως για το τηγάνισμα των αυγών και κολλάτε γύρω μικρές φινιούρες, άνθρωπάκια ή ζώα, καμωμένες από χαρτόνι. Έπειτα, άφ' ου κάνετε αυτό, τοποθετείτε το πιάτο μέσα σ' έν άλλο πιάτο κάπως μεγαλύτερο όπως εινε τα συνήθισμένα πιάτα του φαγητού με λίγο νερό μέσα τότε φτάνει να σπρώξετε λίγο περιστροφικώς με το χέρι σας το μικρό πιάτο για ν' άρχισει να γυρίζει.

Μόλις γίνουν όλα αυτά, μπορείτε να περάσετε την ώρα σας παίζοντας τη ρουλέττα. Ο καθένας δηλαδή θα βάξη ένα όρισμένο ποσό σέ καθένα από τ' άνθρωπάκια. Μετά την περιστροφική κίνηση θα κερδίξη εκείνος που το άνθρωπάκι του ή το ζώο του θα φθάση κοντιότερα σ' ένα σημείο προσδιορισμένο έξω από το δεύτερο πιάτο (όπως εινε το άγαλματάκι της εικόνας μας) χωρίς όμως να το προσπεράση.

Με τα ίδια όμως πιάτα μπορείτε ναύτε κι' ένα άλλο παιχνίδι πιδ έπιστημονικό, πιδ διδακτικό.

Φτιάχνετε τ' άνθρωπάκια σέ τρόπον ώστε τα χέρια του καθενος νάχουν διαφορετική στάση από του άλλου, έτσι που όταν το πιάτο στρέφεται να βλέπτε να περνούν μπροστά σας οι διαφορετικές στάσεις ενός άνθρώπου ύψωνοντας και κατεβάζοντας τα χέρια π.χ. αν το ένα από τ' άνθρωπάκια έχει τα χέρια κάτω, εκείνο που έρχεται κατόπιν να τάξη λίγο ύψωμένα, το άλλο κάπως πιδ ύψωμένα κ.ο.κ. ούτως ώστε το τελευταίο να τάξη έντελώς όρθια.

Παίρνετε τότε ένα έπισκεπτήριο, το τρυπάτε με μια καρφίτσα και κοιτάτε μεσ' απ' αυτή σ' ένα όρισμένο σημείο του κύκλου που διαγραφούν τ' άνθρωπάκια γυρίζοντας μεσ' στο πιάτο. Θα σάς φανή τότε οι βλέπετε ένα μόνο άνθρωπάκι το όποιο κουνάει τα χέρια του σά ζωντανό. Τα χέρια του θα σάς φανούν πώς περνούν διαδοχικά όλες τις στάσεις που κάνει ένας άνθρωπος για να τά σηκώση ψηλά.

Η καρφίτσα που γυρίζει

Παίρνετε ένα κορδόνι από σκαρίπνια και μια καρφίτσα ή ένα γυαλιστερό σύρμα λυγισμένο το όποιο δένετε στο κορδόνι όπως σάς δείχνει ή εικόνα μας.

Σταβετε κατόπιν τις δύο άκρες του κορδονιού, το όποιο κρατάτε έντελώς κάθετα με το δείκτη και τον αντίχειρα και τραβάτε τα χέρια ώστε να τεντώση. Γίνεται έτσι μια τόσο γοργή περιστροφική κίνησης της καρφίτσας ώστε περνει στροφικώς γύρω από το σχήμα ενός γυαλίνου άντικειμένου. Αυτή ή όφθαλμοπάτη εινε τόσο πιδ πλήρης όσο πιδ πολύ φωτίζεται ή καρφίτσα, όπως σάς δείχνει ή εικόνα.

Στην εικόνα μας ύποτίθεται ότι το πείραμα γίνεται σέ σκοτεινό θάλαμο στον όποιο μια άττιδα του ήλιου χτυπάει άκριβώς άπάνω στην καρφίτσα μπαίνοντας από μια μικρή τρύπα του παραθύρου.

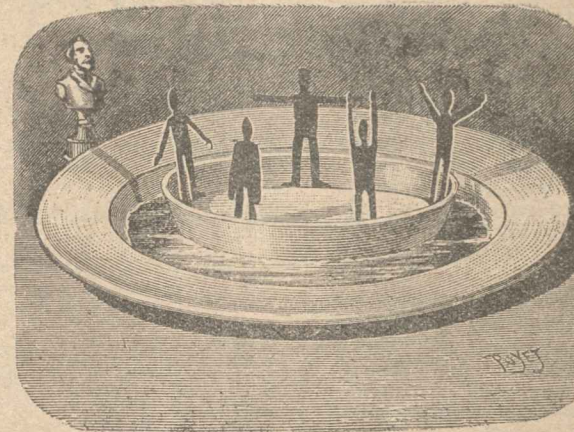
Με λίγη έπιδειξιότητα μπορείτε να δημιουργήσετε με την καρφίτσα τις εικόνας των πιδ διαμορφωμένων άντικειμένων, όπως, ποτήρια ποτών, της σαμπάνιας, άνθοδοχεία, μουσικάλες κ.τ.λ. Εν τούτοις όμως περιπτώσει πρέπει να λυγίσετε ανάλογως και την καρφίτσα ή το σύρμα. Πάντως για να γίνη ή εικόνα του ποτηριού το σύρμα πρέπει να λυγισθ' στο σχήμα που δείχνουν οι σταυροί της εικόνας!

*

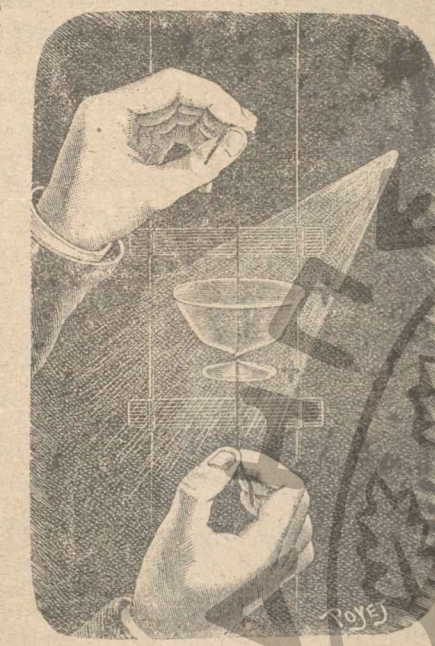
ΑΦΙΞΕΙΣ

Έπληθην έν Παρισίον ή κ. ΒΑΣΩ ΙΑΤΡΟΥ κομίσασα τά πλέον νουβωτέ σχέδια φορεμάτων και γυναικείων πέλων, ός και ύφάσματα και ύλικά διά τό έπι της όδου Σουλτάνη 12 κατ'στητή της «Θαλασσ' Σαλόνι».

Αναλαμβάνει παραγγελίας δι' όλας τάς Έπαρχίας.

Η Λοταρία του σπιτιού.

Η καρφίτσα που γυρίζει.

ΜΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Πρέπει να έμολογήσουν οι άρμέδιοι, ότι κατ' έντελώς περίεργον τρόπον διενεργούν έκασοτε τάς διαφημίσεις των διαφόρων δανείων. Έπως όλα γίνονται έν Ελλάδα επί τη βάσει των προσωπικών σχέσεων, των προσωπικών συμφερόντων, της συναλλαγής, έτσι άκριβώς διενεργείται και των δανείων ή διαφημίσεις. Οι ένεργούντες αυτήν άδιαφορούν περί της έπιτυχίας του δανείου, ή όποια άπαιτεί, φυσικά, καλήν διαφήμισιν. Άδιαφορούν δι' όλα τα άλλα, λησμονούν τάς ύποχρεώσεις των και ένα μένον έχουν ύπ' όφιν των. Πώς θα ύποχρεώσουν επί τη εύκαιρίη αυτή ήρίσμένα πρόσωπα, τά όποια ήμπερουν να τά χρειασθούν αύριον. Κατ' αυτόν τον τρόπον τό ποσόν τό όποιον διατίθεται έκασοτε διά την διαφήμισιν, διανέμεται «ο ι κ ο υ ν ε ι α κ ω σ» μπορεί να πῆ κανείς. Δίδεται δηλαδή ή ρεκαλάη του δανείου — για να ειπούμε τά πράγματα άπλά — εις τάς εφημερίδας μένον, τάς όποιας οι άρμέδιοι τρέμουν. Το ίδιο άκριβώς έγινε διατ' προσφυγικόν δάνειον. Το ίδιο γίνεται σήμερα και με την διαφήμισιν του δανείου Κτηματικής Πίστεις. Ο τρόπος όμως αυτός της διαφήμισης ούτε πλήρης εινε, ούτε και δικαιοσ. Πλὴν των εφημερίδων ύπάρχουν και πλείστα άλλα έκδόσεις μεγάλης κυκλοφορίας, τάς όποιας δεν άγνοούν, βέβαια, οι άρμέδιοι. Δεν τάς λαμβάνουν όμως ύπ' όφιν των άφ' ένός διότι, τό επαναλαμβάνομεν, δεν ενδιαφέρονται διά την έπιτυχίαν του δανείου και άφ' έτέρου διότι δεν φοβούνται τάς επικρίσεις των σχετικώς ή δεν έχουν να περιμένουν έξ' αυτών λιβαντούς.

Έπειδι δεν είμεθα συνθησμένοι να όμιλώμεν πλάγιως ή με περιστροφές εξηγούμεθα άμέσως. Το «Μπουκέτο» περιδικέν τερπασίας κυκλοφορίας, κυκλοφορίας την όποιαν ούτε όνειρευθηκάν ποτέ οι Έλληνες έκδοται, περιδικέν πανέλληνιου φήμης, εισερχόμενον παντού και ύπδ πάντων άναγινωσκόμενον, περιδικέν έχον σήμερα μεγάλτερην κυκλοφορίαν εξ' όλων των καθημερινών Αθηνών. Έκ των εφημερίδων ως έπισήμως βέβαια τό Κεντρικόν Πρακτορείον των Εφημερίδων έχει να παραπονείη έναντίον των περιφημών αυτών άρμόδιων, διότι πάντοτε τό έξήρεσαν του ήμερησιού και περιδικού τύπου, εις τον όποιον διένειμαν τάς διαφημίσεις των δανείων, άκόμη και του τελευταίου τοιούτου. Τοισυτοτέρας χάρις εις τά μικροσυμφέροντα ενός έκασου δημοσιεύεται ή ρεκαλάη του δανείου εις έντοπα φωτοζούντα και ούδέποτε κυκλοφορήσαντα περισσότερα των άλλων έκασοντάων φύλλων. Εχ γνωρίξη δε ασφαλώς ή Έθνική Τραπέζα, ότι εις την Εύρώπην εις προνομίας περιστάσεις αι διαφημίσεις παρέχονται πρωτίτως εις τάς έχουσας την πρώτην κυκλοφορίαν εφημερίδας και τά περιδικά. Έδώ όμως επικρατεί παντού ό κοταμπασισμός και ό καθένας ένεργεί κατ' ερώλησιν, τα συμφερόντά του έχον ύπ' όφιν, τον στέμαχέτ του και την κοιλίαν του.

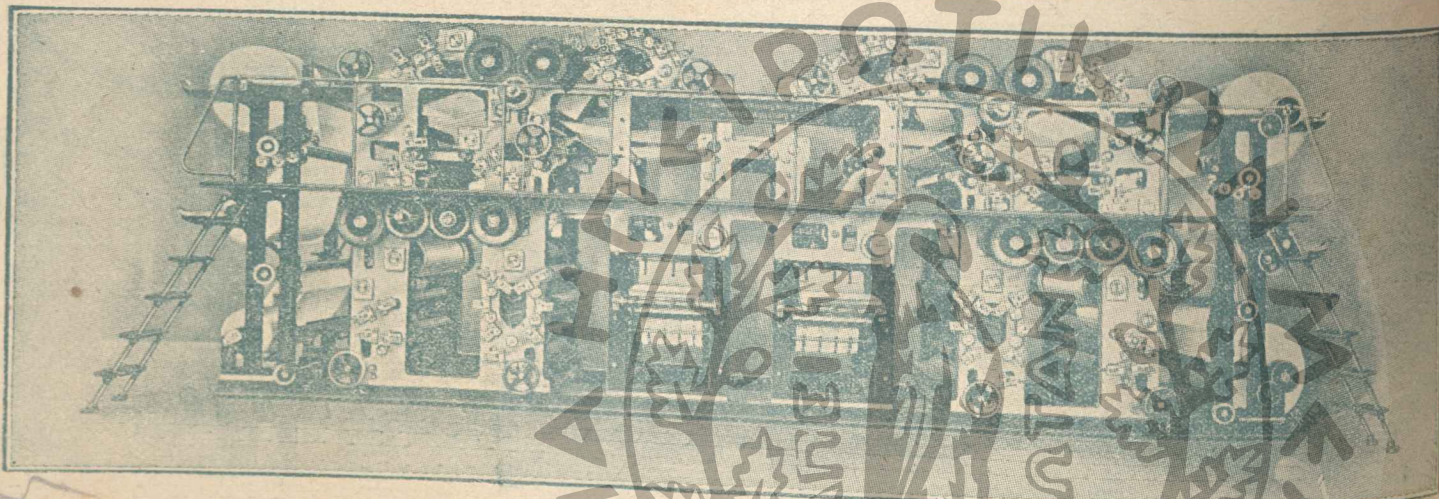
Το παρόπον αυτό είχε να διατυπώσει το «Μπουκέτο» μη ένδιαφερόμενον τόσον διά την ύλικήν ύποστήριξιν σχετικώς έσον διά την ήθικήν. Έσον διά την άναγνώρισιν των κερών τους όποιους κατέβαλε και καταβάλλει διά να καταστή άντάξιον των ευρωπαϊκών περιδικών, διά να δώση εις τον Έλληνα έπιδειξιότητα, κατ' άρτιον, μιαν έκλεκτήν πνευματικήν άπόλαυσιν, κατ' ήν του όποιου είχε μεγάλτην ανάγκην.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τά κατωθί βιβλία: «Διηγήματα» Άλεξάνδρου Παπαδοπούλου, «Τέχνη και Φρονήσις» Πέτρο Άποστολίδη, «Δημοτικά Έλλην. Τραγούδια» Φωφίη, ό «Αποκεφαλιστής» Η. Φεβάλ, «Ο Κυφός» Η. Φεβάλ, «Πως Κλάμει τον Θάνατο της Άδελφής» Κ. Παλαμά. Γράφεται προς το «Μπουκέτο».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ, ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53.-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΠΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΪΑΣ